

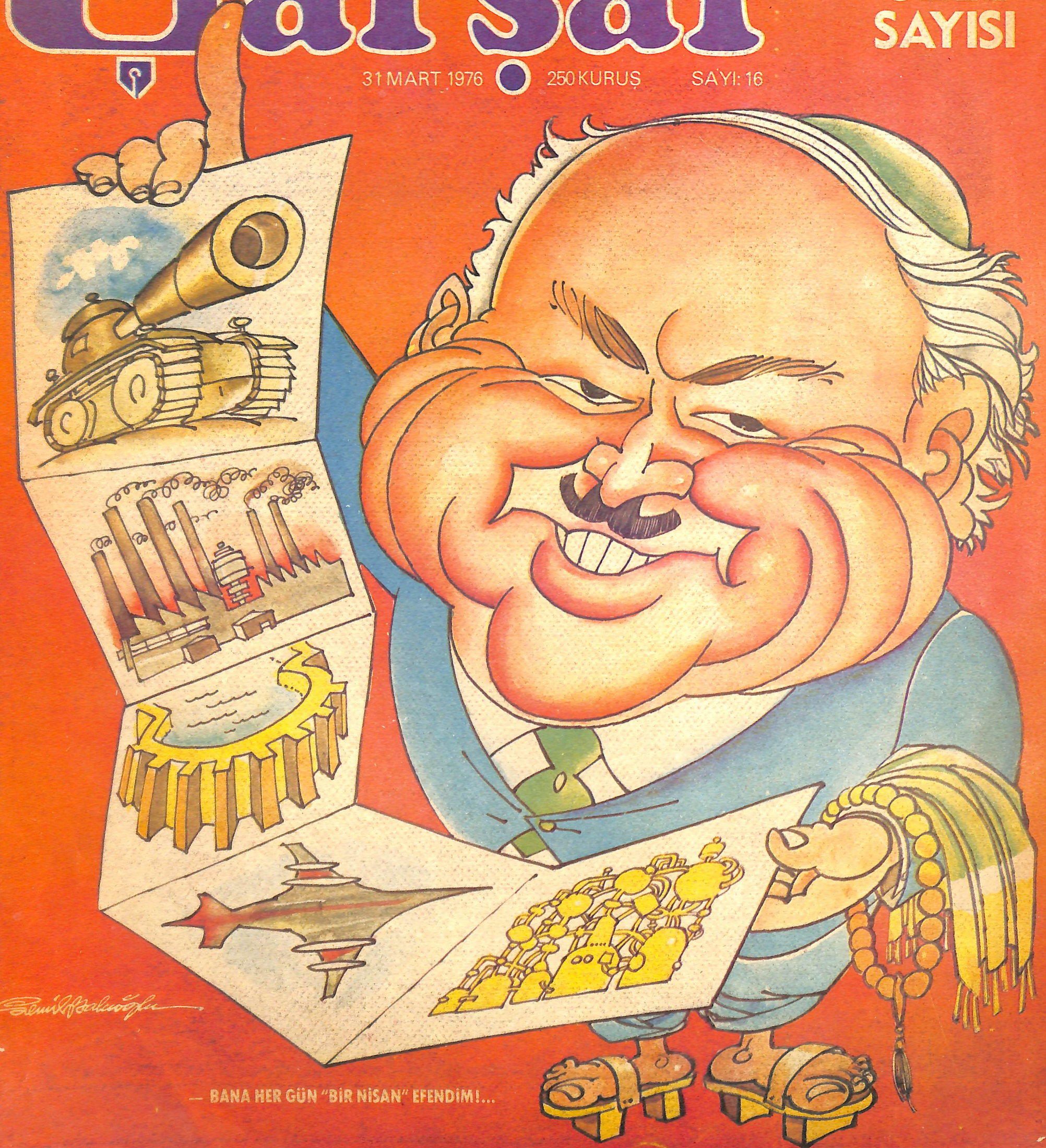
Garşaf

1 NİSAN
ÖZEL
SAYISI

31 MART 1976

250 KURUŞ

SAYI: 16

— BANA HER GÜN "BİR NİSAN" EFENDİMİ!...

Aldatmaca

ÇETİN EMEÇ

ÖĞRENEMEDİLER... Bol keseden atıp, tutulamayacak sözlerle göz boyamanın yöneticilik olmadığını öğrenemediler... Devlet gemisinde dümene geçmenin bilgi, yetki kadar namus da gerektirdiğini öğrenemediler... İnsanları birbirine kırdırmanın nefretleri körüklemekten başka işe yaramadığını öğrenemediler...

Üstelik, bunca yıldır iktidarın yaldızlı koltuklarında da oturuyorlar. Tepesine kimi tünetseniz iyi, kötü tecrübe tornasından geçirecek koltuklar... Ama onlar eğilmediler, esnemediler, incelmediler... İncelmedikleri içindir ki, kış saatinden yaz saatine geçiş gibi sıradan bir işlemi bile yüzlerine, gözlerine buluşturdılar...

Hoşgörü dolu bir tebesümle "Amaaan, canım" demeyiniz. Ne zaman uygulanacağı günler, haftalar öncesinden bilinen bir saat ayarlamasını beceremeyen ellerden, artık tek hüner beklenebilir: Tutukları yönetim işlerini daha beter Arap saçına çevirmeleri.. Aslında yaz saati, tam bu elle-re yaraşır bir can simidi, bir kalkınma aracıdır. Öyle ya, ne yatırımı vardır, ne de o çiziktirmeyi hiç beceremediğimiz planlı, programlı bir temeli...

Bütçemizin yamalı bohçasına yükleyecek külfet derse-niz; o da yoktur. İşin bütün zahmeti, saatlerin kurgusunu çekip, yelkovana bir tur attırmaktan ibaret kalır. Ama gördünüz: Onda bile, şaşkınlık girdabına kapılmaktan kendilerini kurtaramadılar. Ertesi sabah, Türkiye'nin yarısı, sırf Erbakan hazretleri saat kararname-sini henüz imzalamak lütfunda bu-lunmadı diye, kış saatinde direnmekteydi. Bu yüzdendir ki, binlerce kişi vapuru kaçırıldı... Otobüsünden, uçaktan, gezisinden oldu... Sinema, tiyatro kapılarındaki gırtlaklaştı...

YAZ saatine, keyiften mi geçiyorlar? Sırf gönüller eğlensin, kıyı şehirlerinde oturanlardan vakitlice eve dönenler denize girebilsin, serinleyebilsin; iş çıkışı üç, beş dostla ayaküstü görüşebilsin diye... Hayır; esas amaç enerji tasarrufudur... Özellikle de elektrik enerjisi.

Ama bugün, bir saat ileride yaşamakla ne oranda tasarruf sağlandığını sorarsanız, sanmıyorum ki tek yetkili çıkıp size sağlıklı bir cevap verebilsin. 21 mart gecesi ileri saat uygulamasına geçenler, kasım sonuna kadar sürdürecekleri bu düzenin getireceği kazancı, parmak hesabı aritmetiği ile herhalde çıkaramazlar.

Sonra, "Enerji tasarrufu" derler, bakarsınız sokak lambaları, güneşe nispet yapı-yormuş gibi, gün ışığında ışıltılı... Böylelikle de, tasarruf politikası güme gider. Özellikle oyuna hükmedenler hep bizcapla ve daima ayağını küçük yorganın dan dışarı çıkarma eğiliminde kişiler olursa

OLDUM olası, bana ters gelir, bu yaz saati sorunu... Öyle ya, yazın gün-ler nasılsa uzun. Bu uzunluğunu başından, kuyruğundan çekip çıkartıp daha beter uzat-maya ne gerek var? Saatleri, asıl kışın ileri alalım. Alalım ki, karanlık günlerimi-ze bir nebze ışık gelsin. Fakat bütün dünya zaman zaman yaz saati siste-

mini uygulamakta. Öyleyse, herhalde bir hikmeti var bunun da...

Araştırdım. Taşın altından kim çıktı beğenirsiniz? Bir İngiliz... Taa yüzyılın başlarında bu fikri atmış ortaya. Akli ev-vel çok ya, bu dünyada.. Günün saatleri üzerine kafa yorarken bakmış, özellikle bahar ve yaz aylarında öğle tam gün ortasına gelmiyor. Gündüzün öğleye ka-dar olan bölümü, öğleden sonraya oranla daha uzun sürüyor. Akşamları, bu yüz-den gereksiz bir elektrik tüketimi oluyor. O da, yılın bu mevsimlerinde zamanı bir saat ileri kaydırmakla günü dengeleyebi-leceğini düşünmüş.

Adam, milletvekili üstelik. Projesini bir kanun teklifi halinde parlamentoya getirmiş.. Getirmiş ama, kıyametler de kopmuş. Eee, İngiltere muhafazakâr... O-rasıyla, burasıyla hele hele alıştığı vakti, saatıyla oynatmaya hiç taraflı değil. Silile tokat, zor aldırtmışlar teklifi geri. Özellikle de çiftçiler isyana kalkışınca. Çiftçinin başlıca kaygısı da ne biliyor musunuz? Ya bu saat değişmesiyle inekler zamanı-nı şaşırır, süt veremezlik ederse...

İngiltere'den sonra, çeşitli batı ülkele-rinde uygulandı bu sistem. Fakat en hara-retli savunucusu da, Türkiye oldu.

EVET; Türkiye yıllardır, yaz aylarında zamanı bir saatliğine koşturur. A-ma, ülke açısından, bunun çıkar hesabını yapmaktan hâlâ yoksundur. Bu arada ben sizin kulağınıza bir şey fısıldayayım: En iyimser hesapla şu enerji tasarrufunun oranı, yıllık tüketimin yüzde birinde ta-kılır kalır.

Üstelik bilirsiniz, tek elin ses verme-diğini. Bir elektrik tasarrufuyla vatandaşın kurtulamayacağını..

Sen burada, üç kuruşluk elektriğin he-sabını yap, ötede paşazade, canavar ara-basını benzine boğsun. Sanki benzin, ül-kemizi çepeçevre kuşatan denizlerden ge-liyormuş gibi...

Sosyete bebekleri, yine Diorların, Chanel, Balmain, Lapiduslerin peşinde koşsunlar. Bir, iki giyimlik giysilere, bin-leri feda etsinler...

Dış ticaretimiz tamamen vergi iadesi-ne konmaya yönelik bir düzenin kaldesi-ne sırt yaslasın... Vergi kaçırmak marifet, ödemek enayilik olsun.

Ve Türkiye, daha emeklemekle, yürü-mek arasında bocaladığı çağda, bir tüke-tim toplumunun bütün cifelliğine bulansın. Hayır; bu alabora olmuş terazinin için-de, günün uzatılması ve elektrik kısıtla-ması devde kulak değil, kulağın kılı bile olamaz.

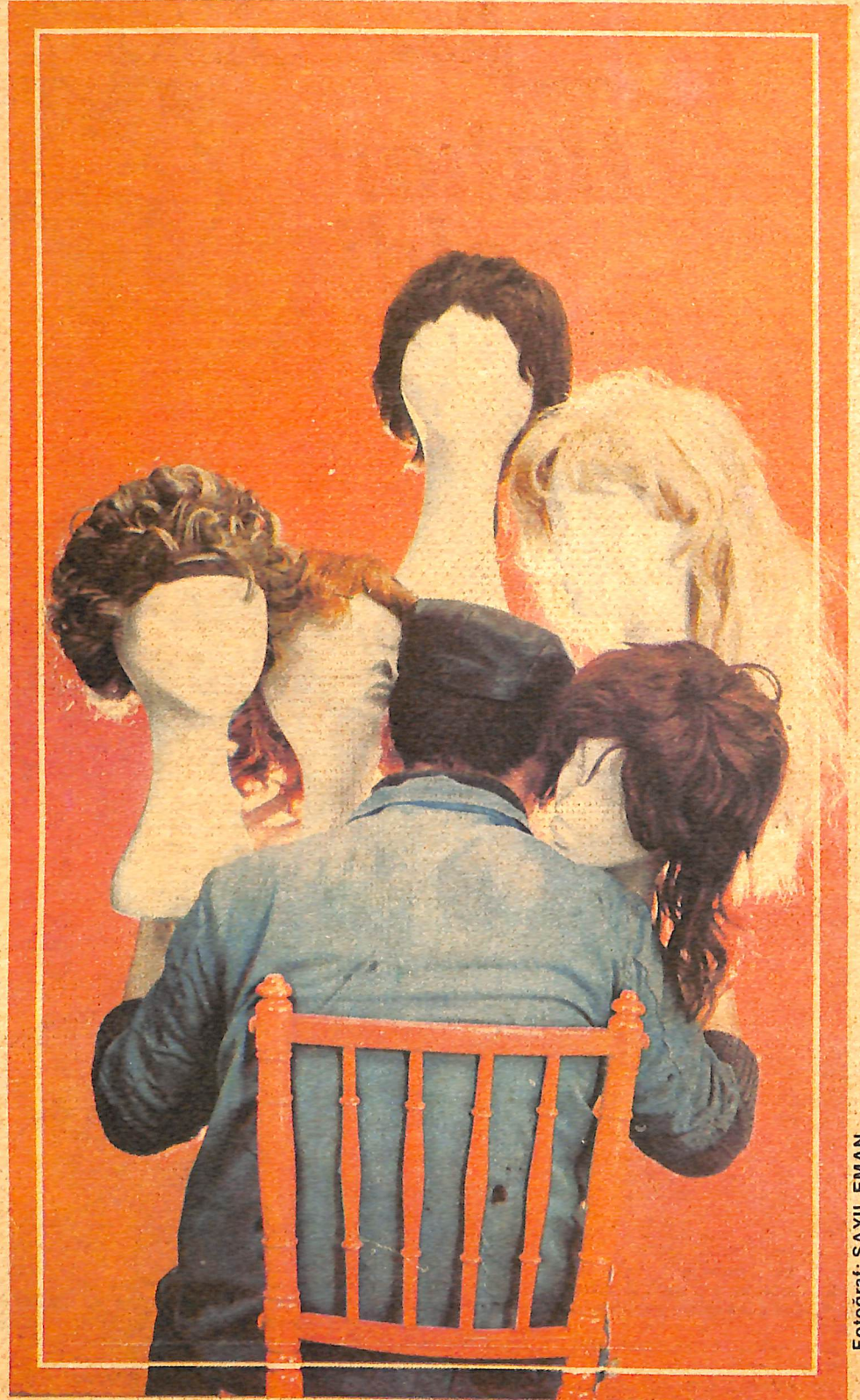
AMA yoksullarımız, orta hallilerimiz, zenginlerimizle tam bir tasarruf se-ferberliğini göze alabiliyor muyuz? Ke-merleri bir, iki delik daha sıkıp tutkuları-mızdan fedakârlık edebiliyor muyuz? Kendimizi otomobile esir olmaktan kur-tarıp sofrada oburluktan, eğlencede ho-varalıktan cayabiliyor muyuz? Bazı gün-ler et yememeyi, canımızın çektiği nes-neye el uzatmamayı, içki diye yalnız vis-kiyi hayal etmemeyi becerebiliyor mu-yuz? Ve sağcısıyla, solcusuyla; göbekçi-si, artçısı, goygoycusuyla şu vatanın yar-dımına koşma vaktinin geldiğini düşün-e-biliyor muyuz?

Bu sorulara tek ağız, tek ruh, tek kalp halinde "Evet" diyebiliyorsak ne âlâ.. Yoksa, şu yaz saatine geçişin hükmü de yine bir oyundan ibaret kalacaktır.

Adı da aldatmaca...

Çarşaf MÜZESİ

Üç buutlu karikatürler dizisi: 16

SEMIH BALCIOĞLU

Fotoğraf: SAYIL EMAN

SÖZCÜKLERİN İÇ DÜNYASI

A
a
Z

K
ÖŞE

EZ
N

darğın

BÖÖYÜK

dal iç

Başkent halkı,
şimdi de
"Fareler ve
insanlar"ı
oynuyor

Bahar geldi gülleri açıldı; Ankara'ya fareler saçıldı...

**Ama aaah! Nerede, derisi
kemigine yapışmış
sıska memur faresi...**

**Nerede farelerin aslanı
senatör faresi...**

YAZAN: HIKMET FERİDUN ES

ANKARA'dan korkunç telgraf-
lar geliyor...

İlkbaharın ilk günlerinde, her ta-
rafta papatyalar açar, kelekler
uçarken, Başkenti de fareler basmış..

Hayır efendim; iki ayaklı Ankara
farelerinden bahsetmiyoruz... Ve, o
"Haylaz Çocuk" a da laf sokuşturma-
yoruz...

Bunlar; hani şu bildiğimiz iki kere
iki, 4 ayaklı basbayağı fareler...

Ama öyle "Minik kuşlar" gibi mi-
ni mini fındık fareleri değil. Kendile-
rine cardon namı verilen gemi farele-
ri âdeta...

Şimdi bütün Ankaralıları, çoluk
çocuk fare avına çıkmışlar...

İster inanınız, ister inanmayınız,
tüm kediler kaçmış Başkentten...
Tüm kediler kediliklerinden de gö-
revlerinden de istifa etmişler. (Bak:
İstanbul gazeteleri. 19 Mart.)

Ama ne dersiniz; Ankara'da kediler
bile istifa ediyor da, şu bizim
Sülman Bey -41 kere maşallah- istifa
etmemek hususunda insanüstü gay-
retler göstermekte...

FARELERİN en çok hücum et-
tikleri yerler, Mebus evleri
semti... Meclis binası... Meclis kütü-
phanesi... Ve özellikle, Bakanlık-
ları...

Öyledir efendim... Yakinen bili-
rim. O "Mebusevleri" semti şirini,
çok iyi fare yetiştirir. Hem ne tombul
ne sağlıklı fareler!... Eeeee, ayda 29.

000-30.000 lira giren varlıklı evin fa-
resi olmak az şey midir?... Yedikleri
önlüklerinde, yemedikleri arkalarında,
ense kulak yerinde, pehlivan örneği
tosuncukları... Çelik gibi kollu,
tunçtan ayaklı, Ankara faresi hiç yı-
lar mı?...

Eski bir söz vardır Türkçe'de:
"Tok evin, aç kedisi..." derler. Bun-
lar tok evin, tok faresi... Ağzlarının
tadını da çok iyi bilirler...

Geçenlerde, Tahran'dan Paris'e
giden bir Fransız milletvekili, Anka-
ra'da bir meslektaşının evinde, bir
gece misafir kalmış... Mösyönün ya-
nında, bir tenekte kutu İran havyarı
var. Bizim gümrükte mühürlenmiş.
Paris'e götürmek üzere, ertesi günü
Türkiye'den çıkaracak havyarını...
Belki de Cumhurbaşkanı Valery Gis-
card d'Estaing'e sunup hulus ça-
cak herif... Ama ertesi gün ne gö-
rünüyor?... Ankara fareleri, Fransız
mebusunun kutusunu açmışlar, hav-
yarını afiyetle yemişler... Cahil Fran-
sız:

"Hiç duymadım yahu... Fare hav-
yarı yer mi?" diye şaşır kalmış.

Frengi aklı işte... Yemez olur mu
hiç?... Mebus faresi bu... İran hav-
yarının da, Rus havyarının da lezzeti-
ni sizden, benden iyi bilir... Kırmızı
havyarın hangisi Japon havyarıdır,
hangisi Kanada havyarı, ondan so-
run... Günahları boynuna, Ankara'
da şampanyaya almış, şampanya
tiryakisi olmuş fareler bile varmış...

Görüyorsunuz ya, farelerin bile
bir kaderi var. Hayata milyonlar fa-
resi olarak gelmek başka... Sizin, bi-
zim evimize düşmek gene başka...
Ben, bizim mutfakta, geçen gün -di-
yet yapan bir sosyete hanımı gibi-
sıska bir İstanbul faresi ile gözgöze
geldim. İçim burkuldu. Bir deri bir
kemik... "Kamelyalı Kadın" roma-
nında, Margaret Gantier gibi, vere-
min eşğinde hayvancık!...

MECLİSTE, farelerin sürüler
halinde cirit attıkları yer kütü-
phane imiş... Fareler Meclisi, grup
toplantılarını orada yapıyorlar...
Bunda şaşacak ne var?... Meclis Kütü-
phanesi, aylarca kimsenin uğrama-
dığı, hatta kapısının bile açılmadığı
yer... Eskiden tek müşterisi vardı:
Turan Güneş... O da, kitap yerine
kadın göbeği ve politikaya merak sa-
rınca siz sağ, biz selamet...

Ya Bakanlıklardaki fareler?... Ri-
vayet olunur ki bunların en ünlüsü,
Sülman Beyin odasındaki "Koca
Başkan" namındaki faredir... Taaa
Menderes zamanından kalma, kıy-
mettar bir yadigar... Gün görmüş,

devran sürmüş bir yaratık... Kendisi-
ne "Şeyhülfareteyn" unvanı verilmiş.
Şeyhülmuhammarrin gibi farelerin şey-
hi...

HAA, az daha unutuyorduk.
Mecliste bir fare zehirlendi.
Vaktiyle meclise getirilen bir kanun
layihasını yemiş de... Hani, şu gene
Menderes zamanında getirilen bir
kanun teklifi vardı. Türkiye sınırları
dışında hastalanan Türk uyruklula-
rının, ora halkı gibi kolaylık görmele-
rine dair... Zaten teklif, Avrupa Bir-
liğinden gelmiş, bizim onaylamamıza
kalmış. Bu çok yararlı teklif, geçen-
lerde Meclis'ten geçirildi... Ama tam
18 yıl sonra!.. Bahtsız fare, işte bu 18

yıllık layihayı kemirmiş ve zehirlen-
miş: Bayat gıdadan!.. İyi ki, yıllardır
arşivde sürünen, Emeklilik Layihası-
nı yememiş... Yoksa, en kuvvetli fare
zehirinden canını kurtaranlar bile bu
yıllanmış layihadan hemen zehirle-
nirlerdi...

Ankara'nın en bahtsız fareleri de
hazine fareleri...

Hepsi başları sargılı geziyorlar
Ankara'da...

Neden dersiniz?... Maliye Bakan-
lığının kasasına düşmüşler de...

Yarımışlar başlarını gariban fare-
cikler...

Yılın en revani
yürüyüşü

Seks yıldızları yürüyüş yaptı

Yürüyüşü
izleyenler
şifayı
kaptı!...

A GANIĞI-maganigi tıllımların çoluk çocuğa yeterince cinsel bilgi verdiği iki yıl sonra anlaşılıp da bu tür filimlerin çevrilmesi artık yasaklanınca, sinemamızın tüm vampirleriyle zamları iyice kızışmışlar ve de soyunup dökünüp, bir protesto yürüyüşü yapmışlardır.

İzleyenlerin içini tir tir üşüttüren ve fermuarını düşürttüren bu hisli yürüyüş sırasında Seks Artistleri "Soyunmak istiyoruz!" "Kahrolsun Elbiseler!"... "Seks bizim herşeyimiz-Yırtılsın süt-yenimiz!" "Soyunalım, soyunalım-Yine anadan doğma oynayalım!" diye gayet şuh çığlıklar atmışlar ve Muhittin'in bile orasını burasını oynatmışlardır.

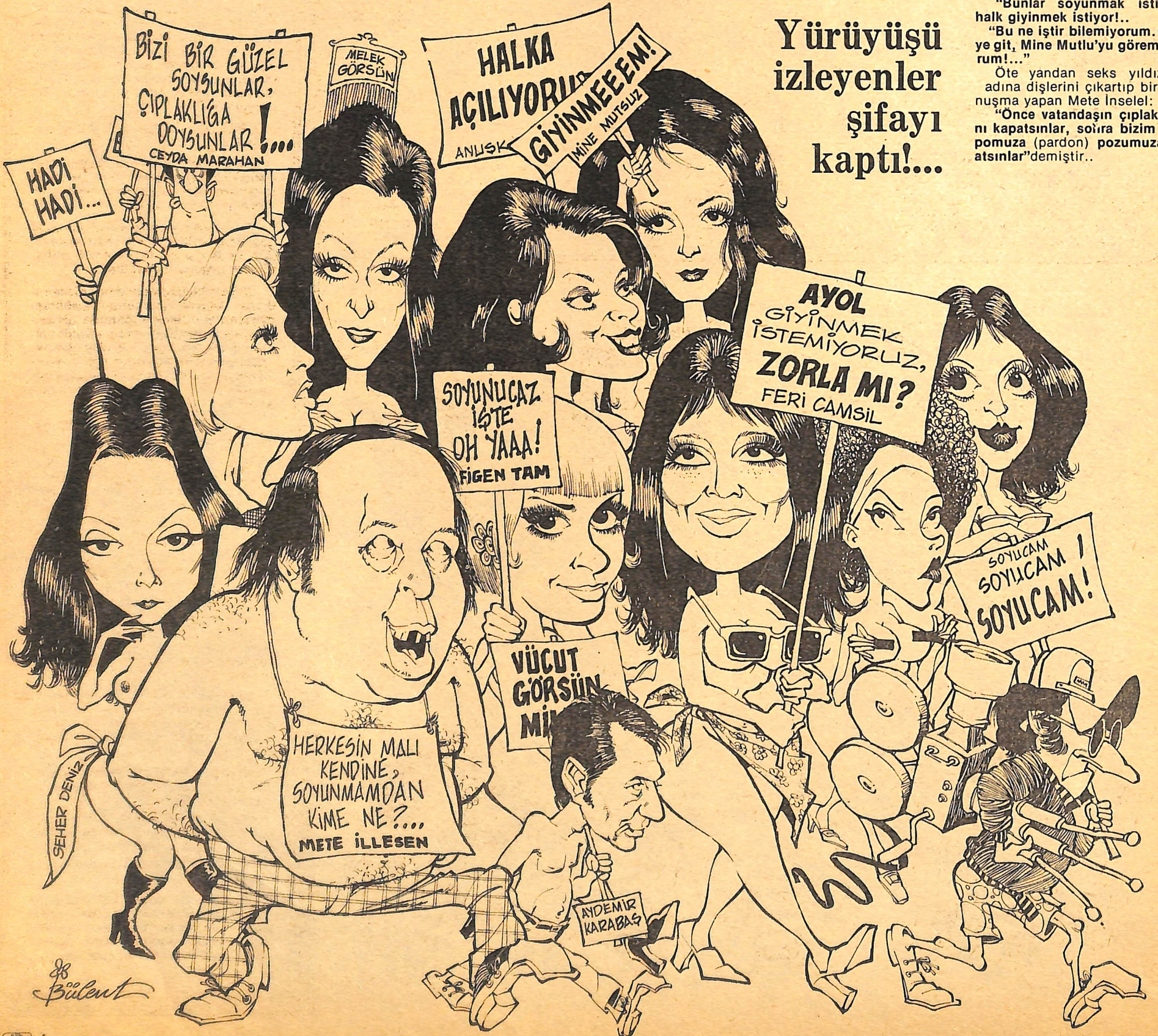
Muhittin, zangırdaması ve yutkunması geçmediği için seks bombaları çalkalaya çalkalaya yoldan geçenler muhabirimize ancak şunları söyleyebilmiştir:

"Bunlar soyunmak istiyor, halk giyinmek istiyor!..

"Bu ne iştir bilemiyorum. Öteye git, Mine Mutlu'yu göremiyorum!.."

Öte yandan seks yıldızları adına dişlerini çıkartıp bir konuşma yapan Mete İnselel:

"Önce vatandaşın çıplaklığını kapatsınlar, sonra bizim popomuz (pardon) pozumuza el atsınlar" demiştir..

Ne dediler ?

(Necabettin Dayamacı (79)

(Seks filmi seyircisi)

"Allahtan bulsunlar, ne diyeyim!.. İnsan biraz bizim gibi yaşlı dul erkekleri de düşünür.. Efendime söylülm.. Hu-öhö-öhhöö-öhhöö!.. Yaşımız yetmiş dokuz, kuşumuzu uçurmuşuz.. Hiç olmazsa gözümüz bayram ediyordu, şimdi de seks filimlerini yasaklıyorlar.. Bunların kastı canımıza mı efendi?!!

"Helâl olsun yürüyüş yapan artistlerle!.. Bizi Emekli Sandığı bile onlar kadar düşünmüyor.. Ayy!... Asabım bozuldu.. Dürdane, hapımı ver kızım!..."

Osman Anasınıngözü (11)

(Seks filmi seyircisi)

"Yürüyüş yapan ayıstistleye çok hak veriyoyum. Kapanıp da napaıcaklay!.. Filim dediğin çyılçıplak olmalı ki tadı çıksın abi!.. Şimdiye kaday ne güzel filimley seyetttik. Cınşı münabeşet nasıl yapılyı iyice öyyendik..Biyaz daha öğyetseley ne iyi olurdu..."

Cemil Cop (35)

(Toplum Polisi)

"Ooooh ...Keşke bütün yürüyüşler böyle olsa!..Ortalıkta bir sürü bomba var ama, hiç biri patlamıyor!..Altı yıldır bu meslekteyim, ilk kez böyle revani bir yürüyüş izliyorum.. Ve gerek kalmadığı için copumu, arkama gizliyorum.. Fena mı yapıyorum, ha?..."

KARAVANA

Bir Nisan

Yazan:
Hüseyin
ZURNA

BÜTÜN ölçüleri tersten çalışan bir toplumda yaşamının sıkıntılarıyla, güvencesizliği, damla damla emilen bir zehrin en kıcal damarlara kadar vücutta sinsi bir birikim yapması gibi organizmamızın tüm hücrelerine sızıp işlemede..

Biliyoruz ki en yetersizler, en dökler, en benciller ve hatta en rüşvete ve yolsuzluk avantajlarına dökler, sade kendimizin değil çocuklarımızın dahi geleceğini etkiliyorlar. Ve bizler, yaşamımızın üstüne bir düdüklü tencere kapağı gibi gelip kapanmış olan bu tokatlaşmış pisliği bir anda fırlatıp atma gücünü gösteremiyoruz.

Olsa, olsa, bazen kırık bir iç çekişle:

-Böyle gelmiş, böyle gider, karamsarlığının boynu bükük tutsaklığına kendimizi alıştırmaya kalkarak avunmaya uğraşıyoruz.

Ne yeteneklerimizi en iyi biçimde değerlendirebilecek bir ortama sahibiz, ne de bu yeteneklerimizi geliştirecek çağdaş olanaklara.

Yaşam koşusunda kendimizce rekorlar kırarak ve bunun kıvancını çevremizle birlikte toplumda rüzgarlandıracak her türlü enerji yüreğimizde kıpırdarken, geçit vermez bataklıklar içinde debelenerek ömrü yitirmenin acısı, ne sigara dumanlarında, ne de rakı kadehlerinde kolaylıkla eriyor.

Bu ortak çileyi konuşacak dili dahi henüz öğrenmiş değiliz.

Neden, bütün ölçüler tersten çalışıyor? Neden, daracık bekleyişlerin ufaksızlığında geçiyor günler? Neden, geniş ve açık bir gülüşün ışıkları içinde değil ülkemiz?..

TAM cevapları bulmak kolay değil. Ve, çaresiz aynı bezgin felsefenin cümlesi dökülüyor ağızımızdan:

-Böyle gelmiş, böyle gider.. Acaba, gerçekten böyle mi gider? Orneğin, Ege denizinde patlayacak bir kurşun, diplomatik masaların gündemine neleri getirir, neleri getirmez?

Orneğin, özgür düşüncenin küflü kalıp ve çerçeveleri kırmaması bir yerde bildiğimiz ve bilmediğimiz hangi civıltılarla renkleri serpiverir yollarımıza?

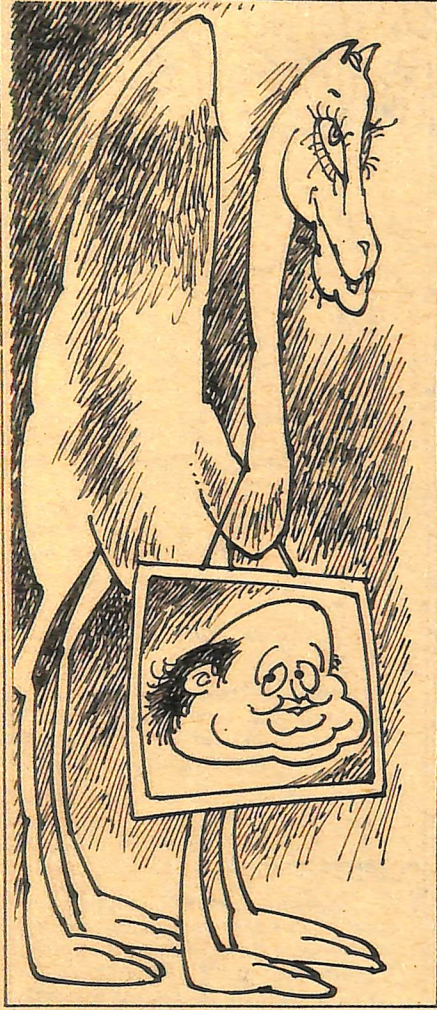
Orneğin, ölçülerin olumlu yönde çalışması, arandığımız mutluluğa yönelmez mi bizi?

Bir yerde, bir şey olur. Beklenen veya beklenmedik.. Bir de bakarsınız ki, öyle gelmiş ama öyle gitmiyor.

Böyle bir değişimin kapısındadır Türkiye..

Her günün, "Nisan bir" şakasına benzer bir aldatmaca içinde geçtiği ülkemizde, biz de "Bir Nisan"a armağan bir şaka yapalım, dedik. Beklenenin tersine, ciddi bir yazı yazdık.

ÇOK AÇIK TEŞEKKÜR

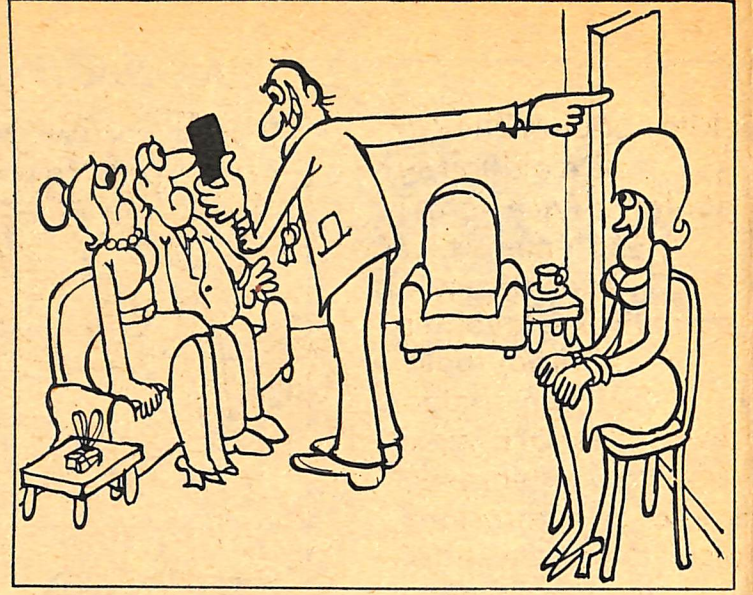

Berdan Barajının temel atma töreni için Mersin'e şeref verdikleri o mutlu günde uğruna kurban edileceğim sırada, son dakikada bir koruyucu melek gibi yetişerek: - "Vaa mı bu kadar böyöyyyük kurban" deyip hayatımı kurtarmak lütfunda bulunan ve oradaki bazı kökü dışarda gençlerin "Biraz da gençlerin hayatını bağışlasan ya..." avazelerine bana mısın demiyen ve yaşamımı bağışlayan başkanlar başkanı, MC'nin büyük mimarı, AP'nin nedense yerine bir türlü başka lider bulamadığı genel başkanı, 12 Mart ve 12 mil fatihi, tanınmış işadamlarımızdan Hacı Ali ve Şevket Demirel'in ağabeyi, meşhuur Yahya'nın amcası, Celâl Bayar'ın eski su müdürü, Amerikan Morrison firmasının Türkiye eski temsilcisi, Lockheed Temsilcisi Nezih Dural'ın arkadaşı, Başkan Johnson'un beraber resim çektiği yakın dostu, İnönü Amerika'ya gittiği sırada kendisini başbakanlıktan düşüren, 1973 seçimlerinden sonra "Millet bize muhalefet görevi verdi" diye bozulup köşesine çekilen, fakat sonra Karaoğlan istifa edince Başbakanlığa balıklama atlayan sayın

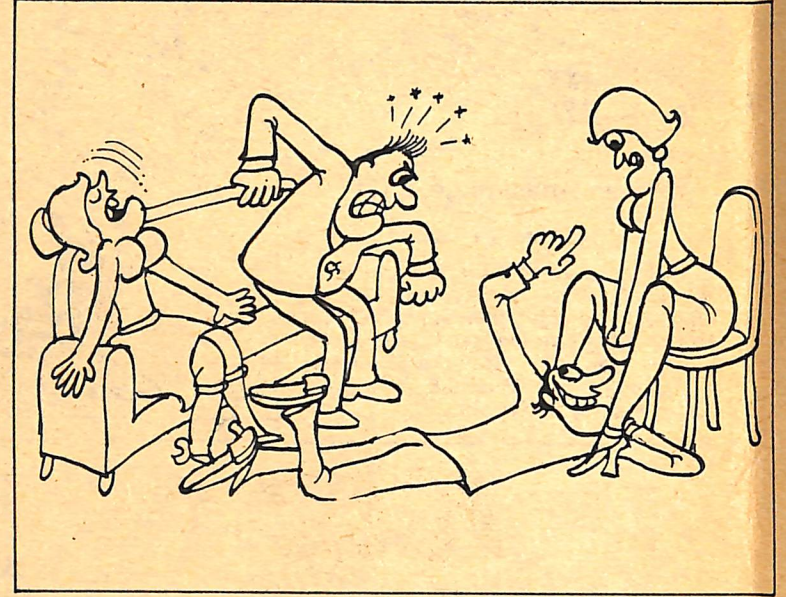
Süleyman Demirel'e

ve bu âlicenap hareketinden dolayı alkış tutanlara, "Bravo! Aslan! Nur ol!" diye bağırarlara, muhalefete küfredenlere ve beraberindeki MC ileri gelenlerine ve gidenlerine ve bilcümle hâzırına deve kalbimin bütün samimiyetiyle en sıcak teşekkürlerimi sunarım.

Hayatı bağışlanan
DEVE

Hakemin kız isteme usulü!...

Röntgencinin kız isteme usulü !..

GÜNÜMÜZDE
YAŞASALARDI

2

Aldı sazi Koroğlu, bakalım

ne söyledi?

Ümit Yaşar
OGUZCAN

NANE ruhu ve tuz ruhu dahil her türlü ruhla içli dışlı olan ünlü ispiirtizmacımız Sayın Profesör Afet Kayserilikızı, yine cümlemizi yuvarlak bir masa çevresinde toplamıştı. Zifiri karanlıkta değil birbirimizi, burnumuzun ucunu bile göremeyip, tir tir titriyorduk ki, Sayın Profesörün sesi duyuldu birden:

- Ey ruh! Geldinse masaya üç defa vur!..

Apansız bir at kişnemesi duyuldu ve hemen ardından masa, ortasına inen bir gürzle birlikte paramparça oldu. Ne yalan söyleyeyim; iç çamaşırlarımızdan hayır kalmamıştı ki, Sayın Profesör bizleri uyardı:

- İşte Koroğlu geldi! Sakın kızdıracak bir şey yapmayın. Sessizce dinleyelim, bakalım kimleri taşılayacak?..

Ve aldı sazi Koroğlu bakalım neler söyledi:

Benden selâm olsun Sülüman

Beye
Koltuğuna iyice yaslanmalıdır
Şu fukara millet ne yerse yesin
O kuş sütü ile beslenmelidir

Yahya'nın işine çokça üzüldü
Bu konuda neler neler yazıldı
Ecevit konuştu işler bozuldu
Yahya çocuk gayri uslanmalıdır

Olduysa vatanda yolsuzluk
moda
Ne yapsın modaya kapılmış o da
Elde kalan mobilyalar depoda
Çaresiz çürüyüp paslanmalıdır

Dedikodu aldı yürüdü yine
Demesin Sülüman sakın "Bana
ne"

Kaş çatarak biradere, yeğene
"Yeter yahu!" deyip

hırslanmalıdır
Başına geçenler koca devletin

Timsali olmalı her faziletin
Aksi halde gazabından milletin
Gözler dolup, donlar

İsyanmalıdır.

Koroğlu ünlü türküsünü bitirir bitirmez, öyle bir "Hey hey yine de hey hey" çekti ki, yer yerinden oynadı. Ardından bir konuşt, pîr konuştu Koroğlu. Dedi ki:

- Bir âlet icat olunmuş, televizyon derlermiş adına. Buraya gelene dek, kimi gördümse, bu

âletten şekvacı idi. Duydum ki Genel Müdürü de bir şaban imiş. Saza bir dokunalım, bakalım neler diyecek bu Şaban'a? Aman heey!..

Çevirsin düğmeyi sabrı olanlar
Şaban'ı doğuran ana bin yaşa
Bu ne palavralar, bu ne yalanlar
Şaban'ı doğuran ana bin yaşa

Pek farkı kalmamış bir
bilmededen
Belli değil programlar önceden

Vızıldıyor sivrisinek inceden
Şaban'ı doğuran ana bin yaşa

Haberler tek yönlü, filmler
bayat
Müzikle eğlence dersin harabat
Mide bulandırır reklâmlar

heyhat
Şaban'ı doğuran ana bin yaşa

Şaban kafasının en manidarı
Başlamış ekranda din istismarı
Lütfettin millete bu yadigarı
Şaban'ı doğuran ana bin yaşa

Ne akla hizmetle koydular onu
O oldu seyretme zevkinin sonu
Oğlun berbat etti televizyonu
Şaban'ı doğuran ana bin yaşa.

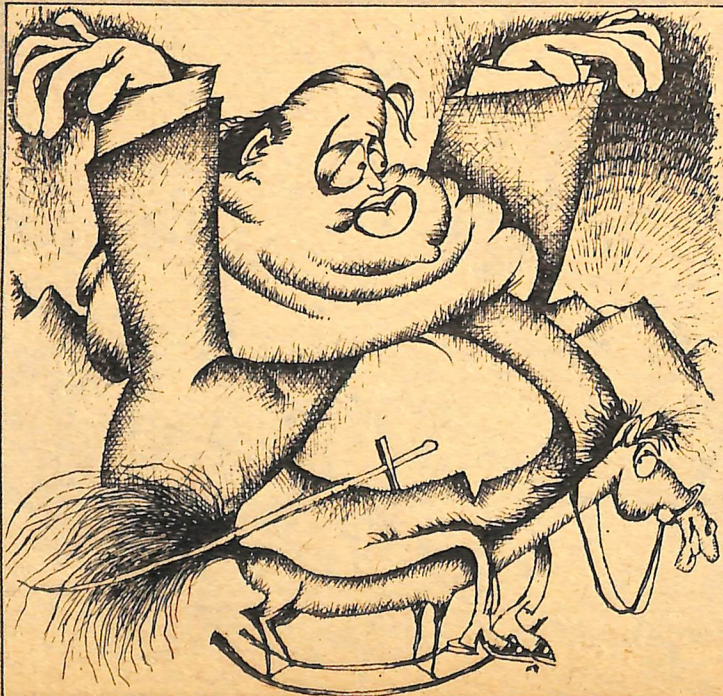
Koroğlu bu konuşmasından sonra, bir kaç dakika nefeslenip yeniden sazını düzenledi ve son konuşmasını da gümbür gümbür okudu:

Başbuğ ağzını açtı mı
Hitler gümbür gümbürleir
Kalplere kinler saçtı mı
Gençler gümbür gümbürleir

Cehennem eder cenneti
İkiye böler milleti
Atanizin emaneti
Eser gümbür gümbürleir

Genç kalplerde hırısı biler
Yaptığına bakıp güler
Kurşunlanır devrimciler
Neler gümbür gümbürleir

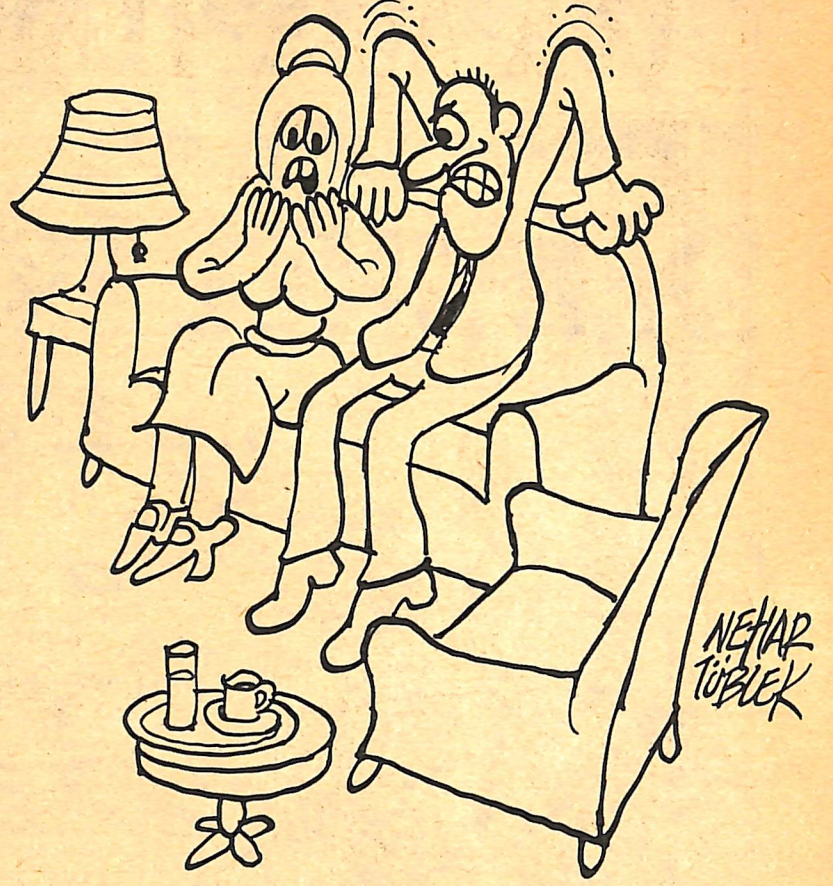
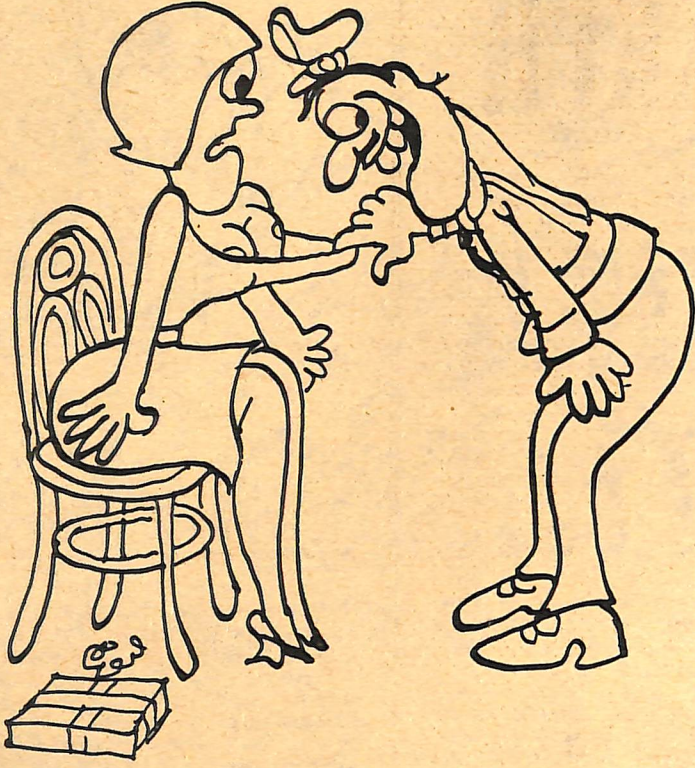
Ulusun, az daha bırak
Dünya ona mı kalacak
o da gider bir gün tepe taklak
Gider gümbür gümbürleir.

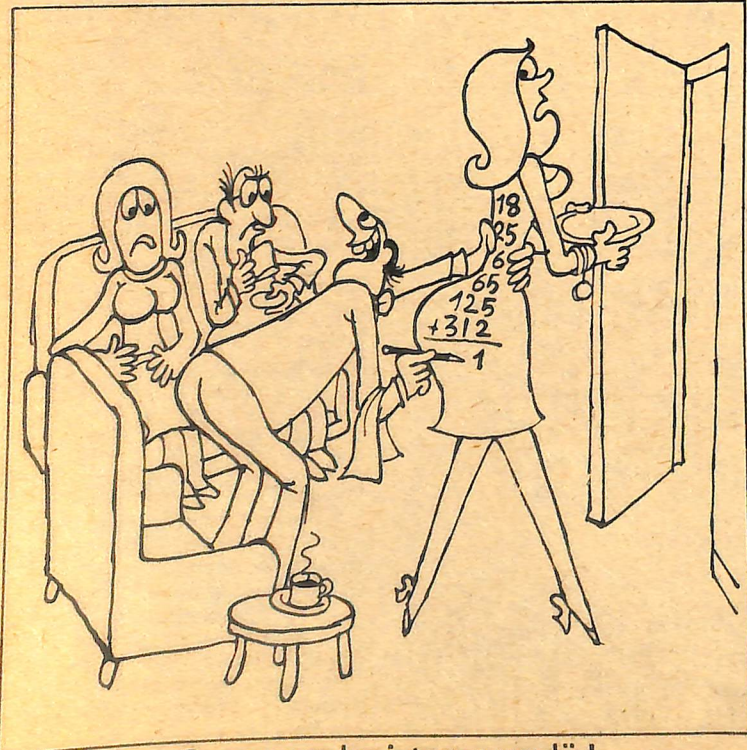
Muayene memurunun kız isteme usulü !..

Bir kilo soğanın bile 7,5
lira olduğu şu
günlerde iyice kafayı
üşütenler ve bu
yüzden de acele
evlenmek isteyenler
çoğalmaktadır.
Durum gitgide
keşkülleştigi için, hiç
olmazsa evlenmeye
kalkanlara bir yararımız
olsun diyoruz ve nasıl
kız isteneceğini
tüm bekâr erkeklere
öğretiyoruz....

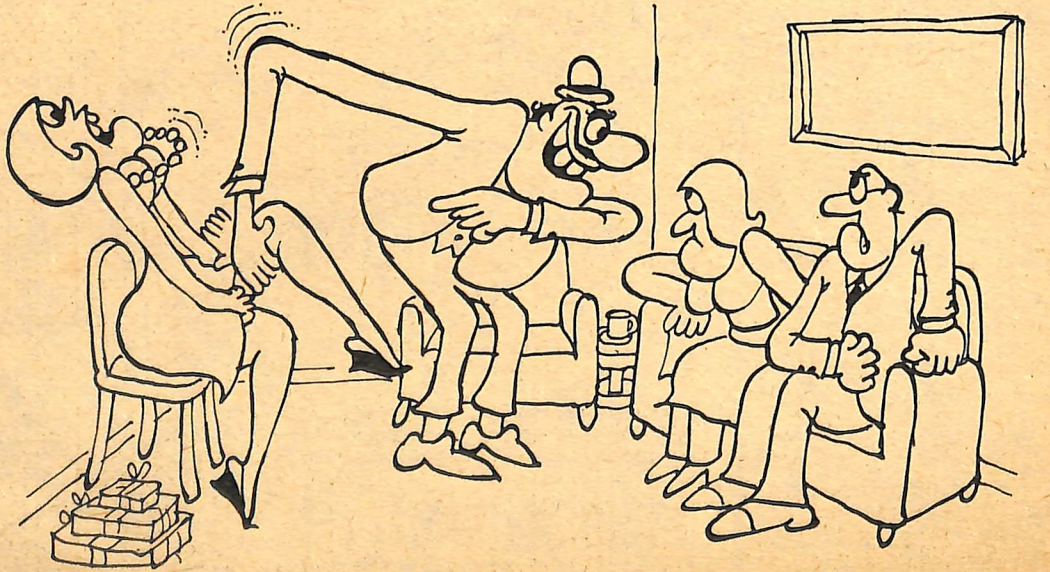
Çizen: Nihar TÜBLEK

Türlü türlü kız isteme usulü...

Garsonun kız isteme usulü !..

Koyun tüccarının kız isteme usulü !..

PALAVRANIN
KRALINI ATARIZ,
TEKZİP GELİNCE
ÇAMURA
YATARIZ

1 NİSAN

YILLIK CİDDİ GAZETE

1 Nisan
millî yas
günü ilan
edildi...

TRT, üç gün süreyle, yas programı uygulayacak!...

DEMİREL İSTİFA ETTİ...

Rahşan Hanım, CHP Genel Başkanı oldu

CHP içindeki gruplararası sürtüşmelerin son safhaya gelmesi üzerine dün yapılan CHP Olağanüstü 7. Kurultayı'nda, müthiş bir karar alınmış ve Bülent Ecevit'in eşi Rahşan Ecevit, CHP Genel Başkanı oluvermiştir.

Ecevitçileri, Baykalcıları ve diğerlerini bir anda şaşkına çeviren bu karardan sonra, özellikle köylü kadınların sevgilisi Rahşan Hanım kürsüye geleerek kendisini başkan seçenlere teşekkür etmiş ve çantasından bir çift şiş ile bir yumak yün çıkartarak "Saçsızbaşlara Bülent'çiliğimin öremediği çorapları bakın ben nasıl çok kolay bir şekilde örücem, göreceksiniz..." demiştir.

ANKARA, (Özel ve çok güzel)

BAŞBAKANIMIZ Süleyman Demirel, hınzır muhalefetin vırvırından "İlal-lah" diyerek, sonunda istifa etmiştir. Hakkında çıkartılan bir sürü asılsız dedikodudan bıkmış usandığını ve sinirden 3,5 kilo kadar aldığını belirten sevimli Başbakanımız, dün tonton göbişini okşayarak gazetecilere yaptığı açıklamada şunları söylemiştir:

"İnsanlaa dünyada hee şeyden önce şeref-leği için yaşalaaa..."

"Yiğenim bööyyük bi suç işlemiş olabiliğ... Küçük bi suç işlemiş de olabiliğ... Lâkiliin... O suçla benim ilgim olduğu iddia ediliyoğsaaa, iş değişir. Been, hassas bi vatandaş olaraak, Başbakanlık mevkiinde kalmamayı, tercih ettilim. Ve bugün istifa ettilim!..."

Demirel'in istifası bütün yurttan bando ile (pardon) üzüntü ile karşılanmış, ağlaya ağlaya kimsenin gözünde yaş kalmamıştır.

Bu arada TV'de 7 GÜN Dergisi de "Demirel'i tekrar ekranlarda görmek istiyoruz" diye bir kampanya açmıştır.

Sözün kısası Demirel istifa edince herkesin huzuru kaçmıştır. (Yakalayana aşkolsun..)

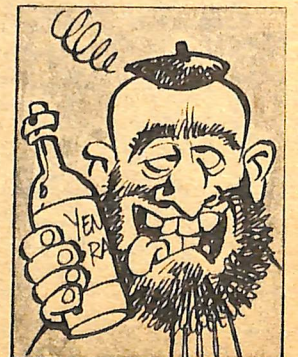
Vatandaş, ucuzluktan şikâyetçi...

Hayatın günden güne biraz daha ucuzlaması vatandaşın canından bezdirmektedir. Cebine bir elli lira koyup pazara çıkanlar, daha otuz lira harcayınca, filelerinin ağzına kadar dolduğunu görmekte ve aldıklarını taşıyıp eve götürmemektedirler.

Durum böyle olduğu için küfeci bulmak da dert olmakta ve vatandaş bu görülmemiş ucuzluk karşısında telef olmaktadır... Yazık değil mi?

Bir MSP' li, musluktan şarap akmasını önerdi...

MSP Tophane Milletvekili Ahmet Doluca, dün Meclis'e verdiği bir önerge ile musluktan su yerine şarap akmasını istemiştir. Ahmet Doluca, ayrıca ülkedeki tüm reçel ve marmelat fabrikalarının da bundan böyle şarap imal etmesini ve üretilen şarapların su şebekesine bağlanarak musluklara gitmesini teklif etmiş ve "Böylece, bütün millet kafayı bulur, dönen dümenleri çakmadan sızır uyur... Eee, fena mı olur?" demiştir.

MSP'li Ahmet Doluca..

Sağ ve sol görüşlü öğrenciler öpüştü

Yüzlerce öğrenci Tandoğan Meydanında öpüşürken, panzerler üstlerine kolonya sıkıttı...

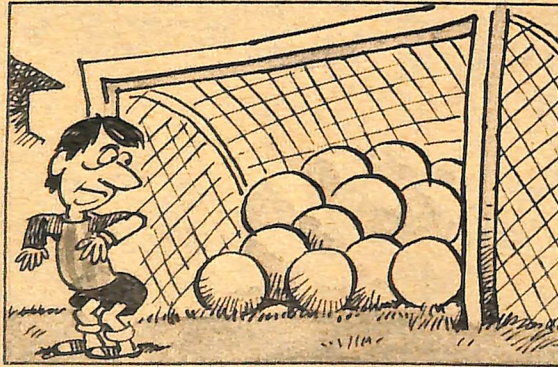
Her gün olduğu gibi dün de sağ ve sol görüşlü yüzlerce öğrenci Ankara'da karşılaşmışlar ve birbirlerinin gırtlaklarına yapıpış "Canım kardeşim, neydi o düşman gibi birbirimizi yediğimiz günler... Artık iki taraf da fikir özgürlüğünü benimsedi. Çok şükür" diyerek şapur şapur öpüşmüşlerdir.

Öğrencilerin bu sevgi dolu gösterilerini anne babaları ve diğer vatandaşlar da sevinç içinde izlemişlerdir. Ayrıca, toplum polisi de panzerlerinden gençlerin üzerlerine limon kolonyası sıkarak ortalığı ferahlandırmıştır.

Dün, yine hiç trafik kazası olmadı

Yayalar ve sürücüler trafik kurallarına son derece uydular. Dün de yurdumuzda bir trafik kazası olmadı.

Aylardır en ufak bir kaza olmadıktan yakından ilgililer, "Ne fitil gibi sarhoşken direksiyona geçen, ne tabakhaneye taş yetiştirecek gibi 180'le giden, ne uykusuzluk çeken, ne 10 kişilik arabaya 30 kişi bindiren var. Herkes kurallara uyuyor. Böyle giderse, trafik ekiplerinin işine son vericez ve böylece tasarruf edicez" demişlerdi.

Beşiktaş, Real Madrid'e 12 çekti...

Son günlerde ortalığı kasıp kavuran bir futbol oynayan Beşiktaş, Avrupa Şampiyon Kulüpler Turnuvası'nın son maçında Real Madrid'i de paçavraya çevirmiş ve rakibine tam 12 gol geçirmiştir.

Mönchengladbach'ı geçen pazar 7-2 yenen Beşiktaş'ın, Real Madrid karşısındaki 12-0'lık galibiyeti Avrupa'da günün konusu haline gelmiştir. Beşiktaş Antrenörü Yılmaz Tekin Onay ise bu peşpeşe aldıkları sonuçlar hakkında gazetecilere sadece "Mühim dil, olur böyle şeyler... Hem men moralinizi bozmayın beyler, nevarbunda.." demiştir.

Karısı ve kızı ile Beyoğlu'ndan geçti

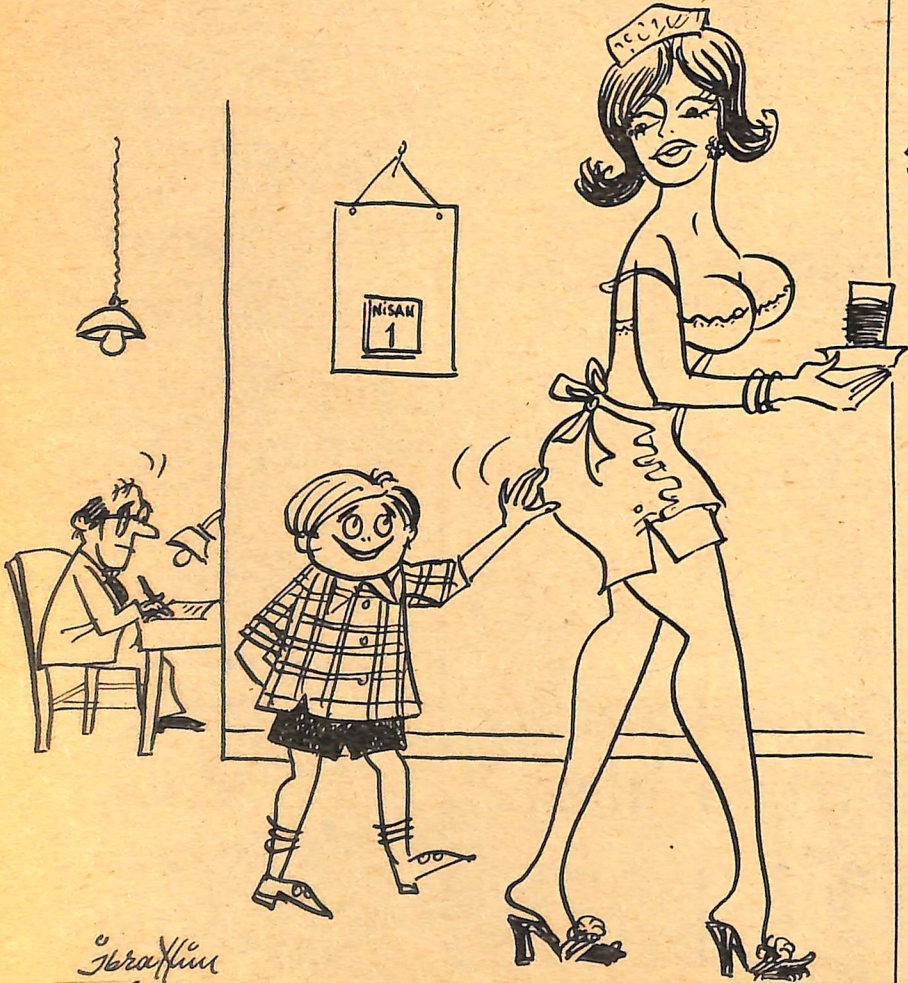
Dün gece 21.30 sıralarında ismi henüz saptanamayan bir vatandaş, bir koluna genç kızını, diğer koluna da karısını alarak Galatasaray'dan, Taksim'e kadar yürümüş-tür. Karısına vekızına kimse öküz gibi bakmamış, laf veya çimdik atan olmamıştır.

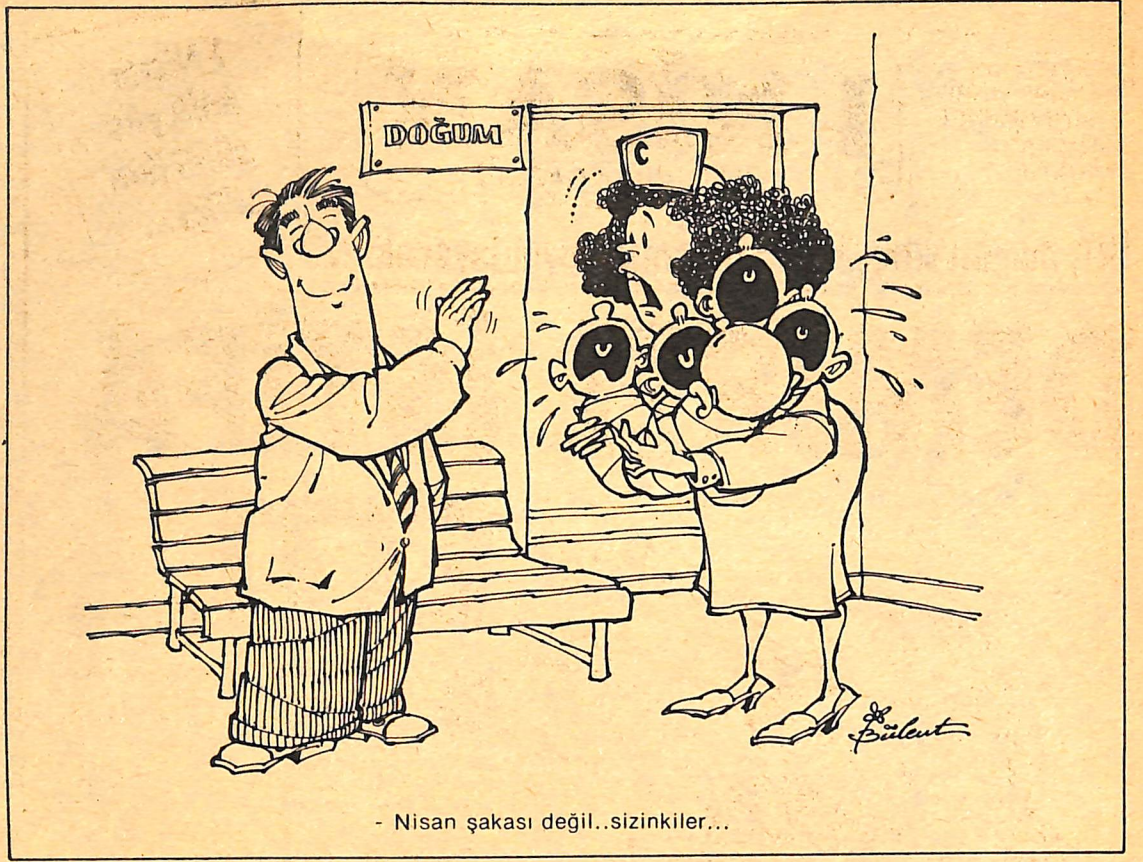
IKI IKI IKI
IKI IKI IKI
IKI IKI IKI
IKI IKI IKI
IKI IKI IKI
IKI IKI IKI
IKI IKI IKI
IKI IKI IKI
IKI IKI IKI
IKI IKI IKI

nisan karikatürleri

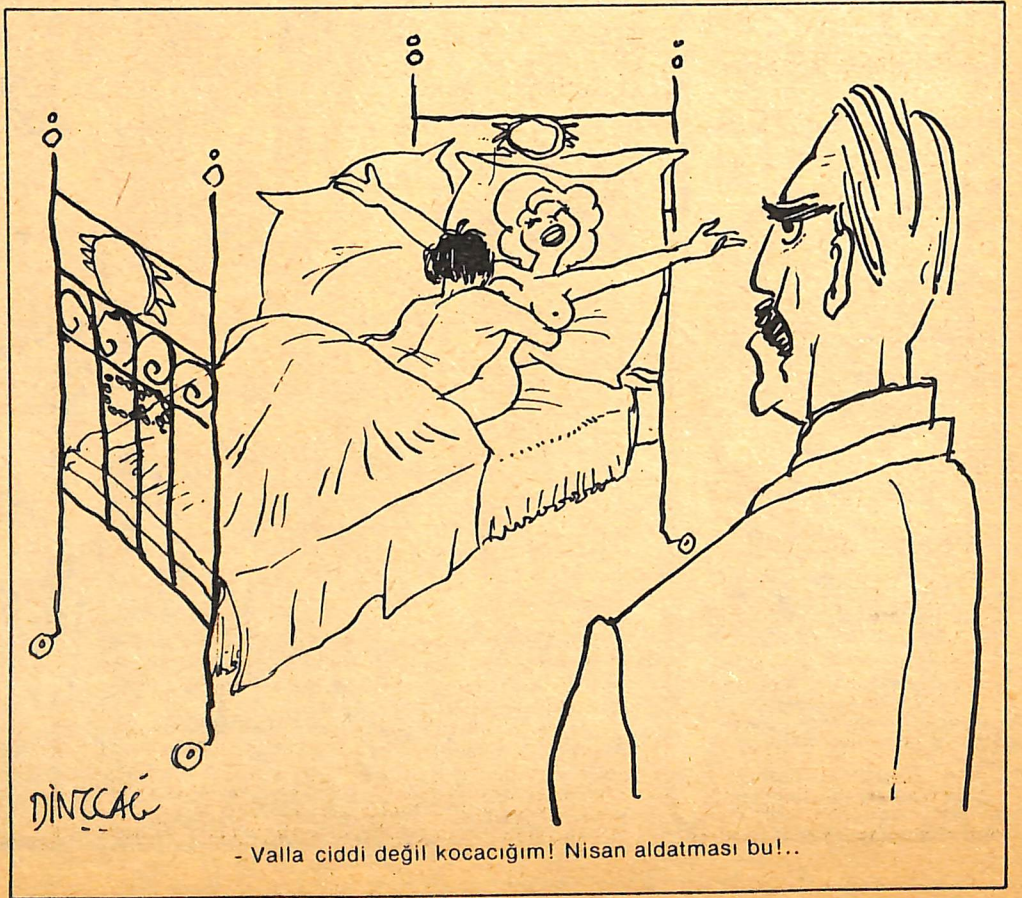
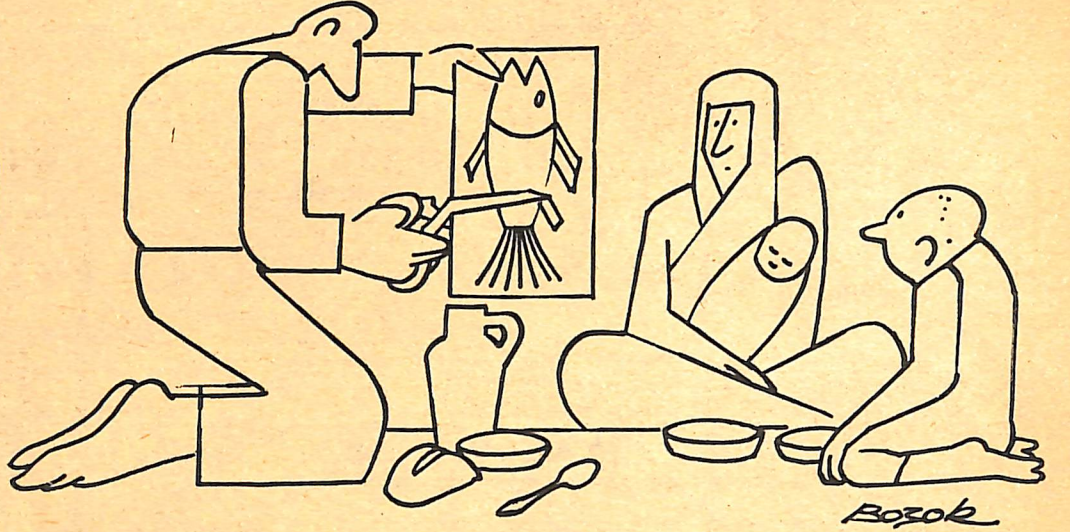
- Nisan biir!..Bugün babam benim ödevimi yaparken ben de onunkini yapım dedim!...

İbrahim
ERŞARAK

- Nisan şakası değil..sizinkiler...

- Valla ciddi değil kocacığım! Nisan aldatması bu!..

tipler

CETİN ALTAN

Şef...

BUNDAN tam otuz yıl önce ilk gazeteciliğe başladığım gün, beni onun yanına vermişlerdi.

İnce dudaklarının arasından sarı ve çürük dişlerini ortaya çıkartan çirkin bir gülüşü vardı. Siyah saçları yapışık olarak arkaya taranmıştı. Yüzünün derisi sağlıksızdı. Çok mu iyi traş oluyordu, yoksa kösemsi miydi, belli değildi. Çözülmeden çıkarılıp takıldığı ilk bakışta anlaşılabilir, uçkurumsu bir kravat takıyordu. Gömleği de, rengi kaçmış giysileri de özensizdi.

Her haliyle eski Babiâli'nin düşük tirajlı gazetelerinde çalışan albenisiz sıra gazetecilerinden biriydi.

Nasıl olmuştusa, bir yolunu bulmuş Ankara'ya gelmişti. İstihbarat şefliği yapıyordu. Ne geçmişinde mesleki birbirlikim, ne geleceğinde bir ışıklı umut vardı.

Sabahları, erkenden çevresinde muhabirlerin çalıştığı, büyük masalı istihbarat odasına gelerek, Şef masasına geçiyor, kirliliğinden döner koltuğuna oturup, yeşil mürekkepli kalemle istihbarat defterine, muhabirler için notlar yazıyordu.

Muhabirler daha sonra geliyorlar, kendileri için yazılan notları öğreniyorlar ve haber toplamak için dağılıyorlardı.

Her muhabir, istihbarat defterine o gün kendisi için yazılmış konuları, izleyip toparlamak zorundaydı.

Akşam, herkes büyük masanın çevresinde sıralanır, haberlerini daktile eder, Şef'e verir.

Ve Şef her muhabire aynı küçümseyen yüzle bakarak:

-Hepsi bu kadar mı, diye sorardı.

Beş haber, yedi haber, on haber getirsen bile, soru değişmezdi:

-Hepsi bu kadar mı?... İster istemez açıklamalar yapmaya başlardın:

-Bakana gittim bulamadım, yarın yine gideceğim. Genel müdür de toplantıdaymış, iki saat bekledim çıkmadı.

Şef, sabah yazdığı notlarla aldığı haberleri karşılaştırır, hangileri eksik kalmışsa yazı işleri müdürüne yeşil kalemle rapor yazardı. "Şunları şunları not olarak yazdım, ancak bu kadarını getirebildi" gibilerden...

Ve, ayrıca yine yeşil mürekkepli kalemle haberlerin Türkçesini düzeltir, hepsini tomar halinde gece sekreterine götürürdü.

Ertesi gün, hepimiz gazete-ye bakardık. Haberlerimizden hangilerinin yayınlanıp, hangilerinin yayınlanmadığını öğrenmek için...

Bazen çok emek verip özen göstererek yazdığımız uzun bir haber, iki satıra indirilmiş ola-

rak çıkardı gazetede. Uzulürdük. Ama fazla bir şey söyleyemerdik.

SEFİN sabahları istihbarat defterini yazdıktan, muhabirlerin de bunları kendi küçük defterlerine kaydedip dağılmalarından sonra yaptığı iş, odacı Ahmet efendiyi köşedeki tütüncü Behçet'e göndererek şarap aldırma idi. Şarabı parayla değil, istihbarata gelen taşra gazetelerini bir koca yığın halinde vererek alırdı. Behçet,

bu gazeteleri paket kâğıdı olarak kullanırdı.

Ve Şef, akşama kadar en azından üç şişeyi devirirdi. Boş şişeler koltuğunun dibine sıralanırdı.

Çocukken gazeteleri de, gazetecileri de gözümde o kadar kutsallaştırıp büyüttüm ki, Şef'letanışınca biraz düş kırıklığına uğradım. Fransız hocalardan sonra, bu sarı çürük dişli, uçkurumsu kravatlı, sö-nük ve renksiz bakışlı adam yetiştirecekti beni...

İlk konuşma pek yapay ve pek yapıştırma bir nezaket içinde geçti:

Adınız?

-Cetin Altan

-Daha önce, gazetelerde çalıştınız mı hiç?

-Büsbütün boş olmadığımı göstermek için:

-Sanat dergilerinde şiirlerim çıktı. Ulus'ta da iki çeviri hikâyem yayınlandı. Bir de kitabım var. Nurettin Artan'la, Akagündüz fıkralarında sözünü ettiler, demiştim.

Şef, bu gösteriden pek de hoşnut olmamış bir dudak büküşüyle:

-Yazarlık, şairlik başka şey, gazetecilik başka şey... Eğer siz yazar olmak istiyorsanız gazeteci olamazsınız, demişti.

Sanki bir topuz inmişti kafama.. Şef'ten puan toplayacağımı sanarken, tepki tersten gelmişti. Böyle bir ayırım olduğunu hiç düşünmemiştim. Gazeteci mi olacaktım, ya-

zar mı? İkisinin zıt şeyler olduğunu söylüyordu Şef. Ortalama bir cevap buldum:

-Elimden geleni yapmaya çalışırım, dedim.

Şef, istihbarat defterini aldı. Önce adımı, sonra da altına bir not yazdı. "Vilâyetteki, veteriner müdürlüğünden bu yılki damızlık aygırların durumu sorulacak."

Kasıtlı mı yazdı bu notu, yoksa bir rutin olarak mı, hâlâ çözmemiş değilim.

-Peki, deyip tısır tısır tutum vilâyetin yolunu.

Artık gazeteci idim, bütün kapıların bana açılması, gazetecilere gösterilen saygı ve ilginin bana da gösterilmesi gerekiyordu. Nasıl mutlu, nasıl coşkulu, nasıl şişkindim. Ve yeni terleyen bıyıklarımla on dokuz yaşıyordum.

Vilâyetinde veteriner müdürünü buldum. Adam bana bir koltuk gösterdi, kahve ısmarladı. "Buyurun sorun" dedi.

Bir kaşım havada, Ford yahut Brejnev'den demec alıyor gibi sormaya başladım:

-Vilâyetteki aygır durumu nedir? Bu yıl daha başka aygır alınacak mı? At neslini ıslahda uygulanan program...

Müdür epey bir şeyler anlattı. Vilâyetinde yeterli kadar aygır olduğu için, o yıl yeni aygır alınmayacağını söyledi...

Sevinçle koşu koşu döndüm gazete-ye. Şef şarap binliğini ağzına dikmiş, çekiyordu kafayı. Beni görünce:

-Haber çıkartabildiniz mi? dedi.

-Çıkarttım efendim.

-Makinede yazmasını biliyor musunuz?

-Biliyorum efendim.

-Buyurun oturun yazın.. İşte size kâğıt.. Makine de orada..

Büyük masanın başına geçtim, çektim önüme yazı makinesini ve kâğıdı taktım.

Ancak "Vilâyetinde çok aygır olduğu için, o yıl yeni aygır alınamayacağı" haberi başka anımlara kayıyordu. Cümleyi siliyor, bir daha yazıyordum:

"Vilâyetinde aygır deposunda yeterli ölçüde aygır olduğu için..."

Olmuyordu. Satırı siliyor, bir daha yazıyordum. "Vilâyetinde damızlık olarak kullandığı aygırlar..."

Şef, uzaktan kâğıtla olan dövüşümü seyrediyordu. Her sildiğim satır acemiliğimi yanıstırıyormuş gibi asabımı bozuyordu.

Neyse sonunda "Vilâyet veteriner müdürlüğü at neslinin düzeltilmesi için yapılan hazırlıklar hakkında verdiği bilgede, elde yeter sayıda damızlık bulunduğundan, bu yıl yeni damızlık alınmasına gidilmeyeceğini söylemiş..." gibi bir şeyler yazdım.

Şef'e göturdüm. Şef, yeşil mürekkepli kalemle bir iki sözcüğü düzeltti, noktaları virgülleri kalınlaştırdı:

-Hepsi bu kadar mı, dedi.

Anlamamıştım.

-Vilâyetinde gidince öteki müdürlüklere de uğrasaydınız.. Daha başka haberler çıkardı.

-Bir daha sefere öyle yaparım, dedim.

Ertesi günkü gazetenin, ikinci sayfasının alt köşesinde haberim iki satırla yayınlanmıştı. Artık gerçekten gazeteci idim. Kanıtı elimdeki gazetenin ikinci sayfasındaki damızlık haberi idi.

GAZETECİLİK afur tafurun ölçüyü aşması ve evdekilerle boyuna çatışmaya başlamam yüzünden evden kovuldum. Gidecek yerim yoktu. Henüz stajyer olduğum için, gazeteden para da vermiyorlardı.

Çaresiz, geceleri istihbarat masasının üstünde yatmaya başladım. İskemlelerin maroken minderlerinden kendime yatak yapıyor, Şef'in kirliliğinden döner koltuğunu de yastık olarak kullanıyordum. Amagazetede kütüphaneler, gidip gelmeler gece büsbütün artıyordu. Uyuyamıyordum. Bazen sekreter de yeni işler veriyor:

-Şu ajans haberlerini de toparlayıver, şu resim altlarını da yazıver, diyor.

Sabaha karşı ancak dalabiliyordum. Gömleğim, çoraplarım iyice kirlenmişti. Yarı tok, yarı açtım. Arkadaşlardan aldığım, bir iki lira borçla sandviç yapıyordum.

Ve sabahın akşamı ayaklarımı sürüye sürüye haber toplamaya çalışıyordum.

Bir sabah Şef, istihbarat odasına geldiğinde beni masanın üstünde uyur buldu. Başımın altında, yastık olarak, kirliliğinden döner koltuğu vardı. Omzuma dokundu. Uyandım:

-Bir daha kış minderime başını koyma, kafanın yağı çıkıyor, dedi.

Bir yıldırım düştü beynimin ortasına. Ayağa fırlayarak Şef'i göğsünden masasına doğru ittiğimi hatırlıyorum. Geri geri seğirdim ve koltuğunun dibindeki boş şarap binliklerinden birini alarak üstüme fırlattım. Ben de koltuğumu kaldırdığım gibi kafasına geçirdim. Sessizce yığılıp kaldı oraya. Bir delice korku çıktı içime. Acaba ölmüş müydüm?

Henüz daha gazetede kim-seler yoktu. Fırlayıp çıktım gazeteden. Dünyanın dışında yü-

rüyor gibiydim. Ölmüşse herhalde beni de idam ederlerdi. Hiç yaşamadan asılıp gidecektim. Hem de ne uğruna? Anlamsız bir öfke için.

Akba kitabevinin yanında çöçpülerin dinlendiği bir park vardı. Oraya gittim. Banklardan birinde Orhan Veli tek başına oturuyordu. Hemen yanına koştum:

-Ben, bir adam öldürdüm, dedim.

Orhan, anlattıklarımı dinledi, düşündü:

-Öldüğünü sanmam, dedi. Üstelik de çok ağır tahrik var. Öldürme kasdı yok. Hemen, dön gazete-ye sen. Kaçtı demesinler..

Yeniden döndüm gazete-ye. Şef ortalarda yoktu. Usuldan yavaştan odacılara sordum.

-Demincek dışarı çıktı, dediler.

Aman bir rahatladım, bir rahatladım..

Akşam, aramızda hiç bir şey geçmemiş gibi yine haberlerimi yazıyordum.

BİR hafta sonra Şef, yanına çağırdı beni:

-Hem gazetecilik, hem fakülte olmaz, dedi. Ya gazetecilik, ya fakülte..

Oysa zaten ailem gazetecilik yüzünden fakülteyi bırakmam diye kızırıyordu. Fakülte-deyken gazeteciliğe başlayıp da fakülteyi bitirmiş kimse yoktu.

Gazeteciliği de öyle bir seviyordum ki...Ama aynı ölçüde hukukçu olmayı da istiyordum..

Yinesıkışmıştım. Şef'e:

-Buna Yazı İşleri Müdürü karar versin, dedim.

Yazı İşleri Müdürü karar verdi, gazetecilik de yapacaktım, fakülteye de gidecektim. Münir Berik'in o iyiliğini gerçekten hiç unutmam. Üstelik beni Şef'in yanından da almış, sekreter yardımcısı yapmıştı.

YILLAR geçti aradan yıllar. Gazetelerde köşem, şingirtili bir adım, mahkemelerde de yığınla davam vardı. Ve henüz, otuz yaşında bile değildim.

Bir kış akşamı Karpiç'e girenken bir göğe yaklaştı yanıma, sarı çürük dişlerini gösteren acı bir gülücük belirdi karşımda:

-Beş lira var mı, dedi.

Şef, gazetede çalıştığı günlerde ahbabı olan bir komisyoncunun telefonla işlerini izler, çıkardığı ilginç haberler karşılığında da komisyoncudan beş lira alırdı.

Ve, ne zaman komisyoncu istihbarat odasına girse, beş parmağını ayırarak elini havaya kaldırır, oturduğu yerden, bağırırdı:

-Beş kâğıdın var mı?

Bu söz, muhabirler arasında Şef'in simgesi idi. Bizler de, birbirimizi görünce:

-Beş kâğıdın var mı, derdik.

Kış gecesi, yanıma yaklaşan gölge o eski şakayı gerçek bir istekle tekrarlıyordu.

Yemeğe davet ettim, gelmedi. Cüzdanımı uzattım olduğu gibi. Sadece bir beş kâğıt alıp uzaklaştı.

VE, yine yıllar geçti. Anı kara'da. Gazeteciler Cemiyetinin genel kongresine, başkanlık ediyordum.

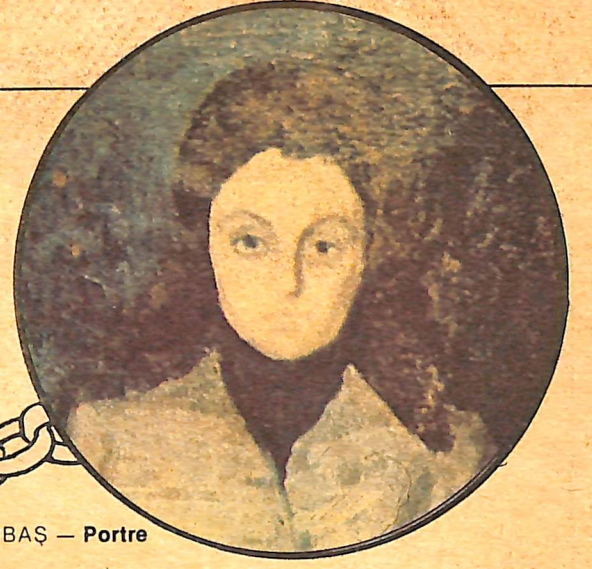
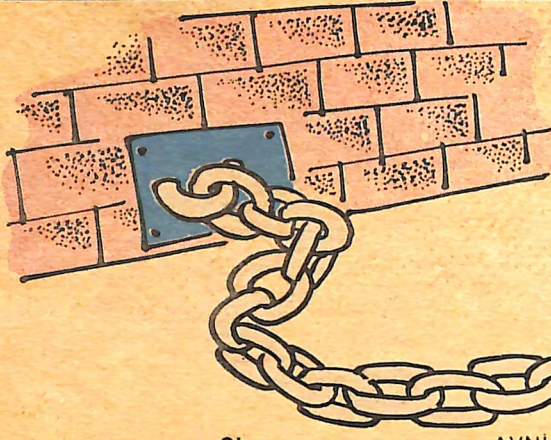
Bir önerge geldi. Önergede Şef'in üç ay kadar önce bir akıl hastanesinde öldüğü belirtiliyor ve anısı için kongrenin bir dakika saygı duruşuna davet edilmesi isteniyordu.

Önergeyi okudum. Kongreyi bir dakika saygı duruşuna davet ettim..

EKSTRA**Çarsaf**

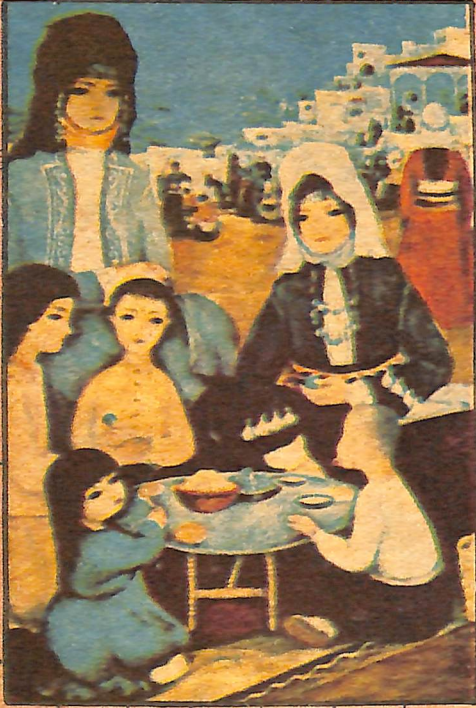
Zindanın esigi, sanatın besiğidir...

Çizen:
Semih BALCIOGLU

AVNI ARBAŞ — Portre

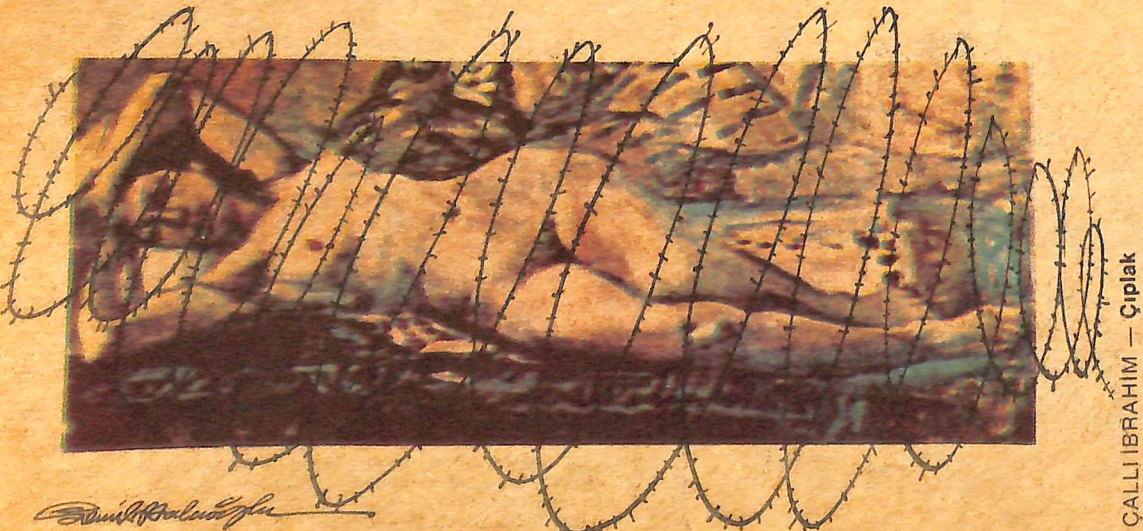
SULTANAHMET'teki eski cezaevinin, sanat müzesi yapılması istenmektedir. Bundan daha uygun, daha anlamlı, daha içten, daha düşünceli, daha tarihsel, daha yerinde, daha etken, daha geçerli, daha eşsiz, daha renkli, daha özlü, daha dört dörtlük bir istek olamaz.. Olamaz; çünkü daha önce en baba Türk sanatçıları, hep orada yatmışlardı. Eski cezaevini şimdi sanat müzesi yapmak dünyada eşi menendi bulunmayan yerli demokrasimizin sembolik bir özeti olacaktır. Çağdaş uygarlık da, bundan başka müzelerden duymadığı kıvancı duyacaktır... Malûm ya, sanat da sanatçıların yaşadığı yerde değerlenir. Böyle demokrasiye de, yerden bir temennahla eyvallah;veyahut, sadece NAH...

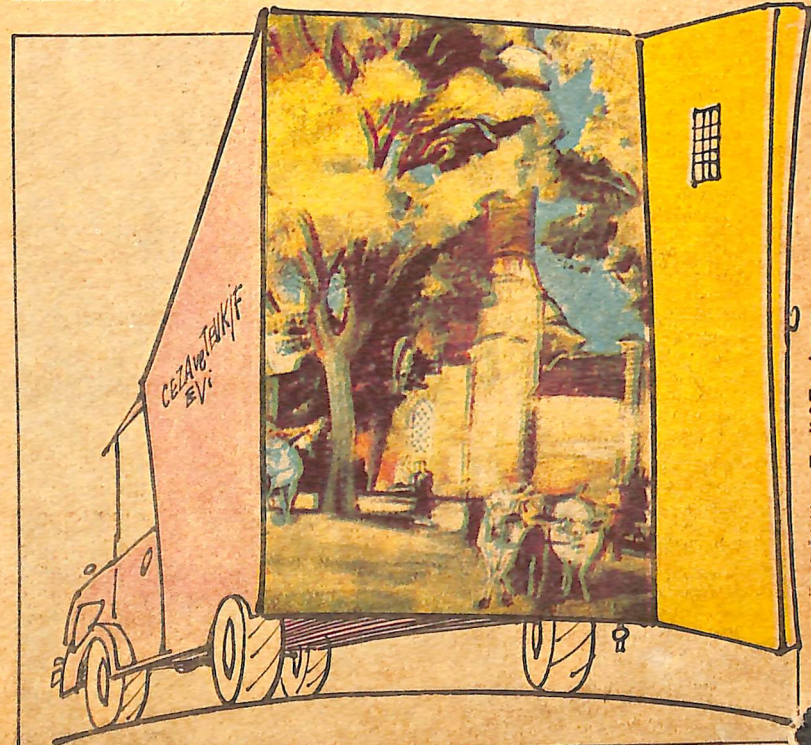
TURGUT ZAIM — Yörükler

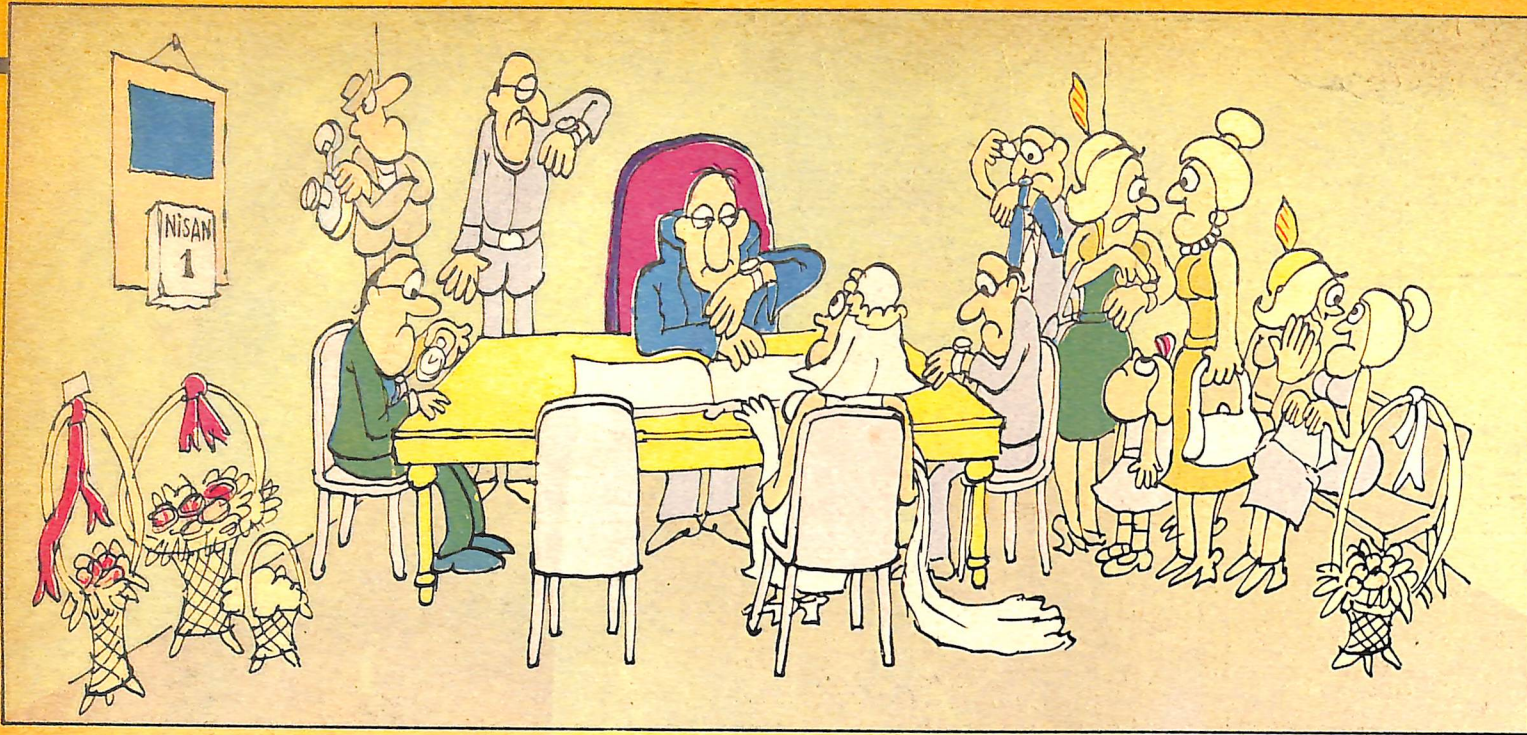
OSMAN HAMDİ — Genç Kız Portresi

ÇALLI İBRAHİM — Çıplak

EREN EYUBOĞLU — Tarihi Tophane

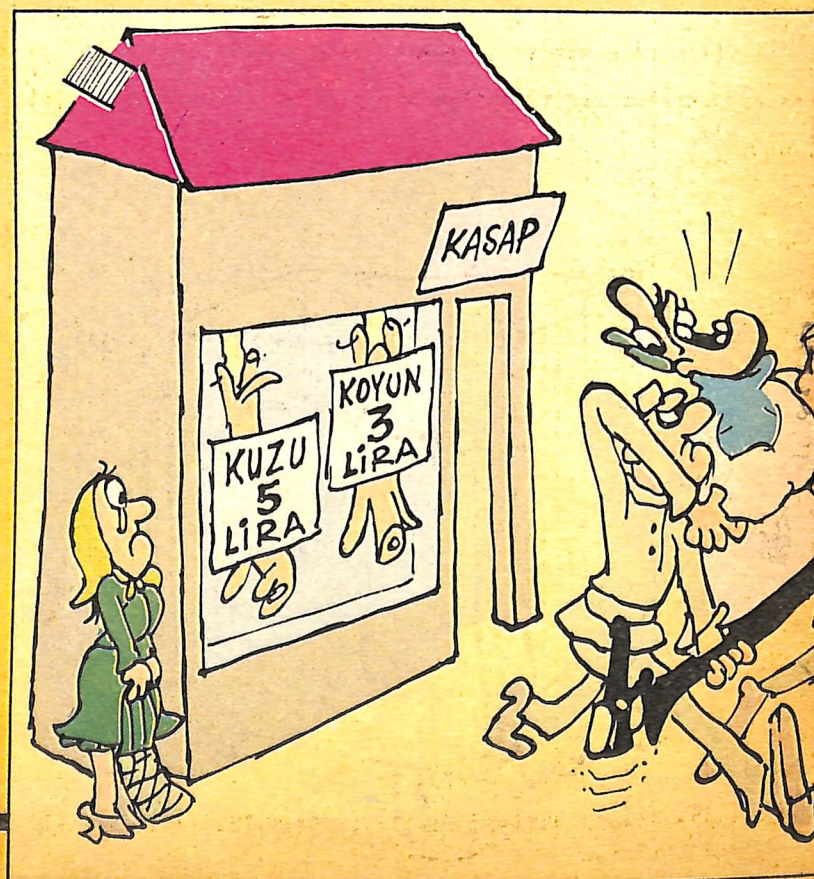
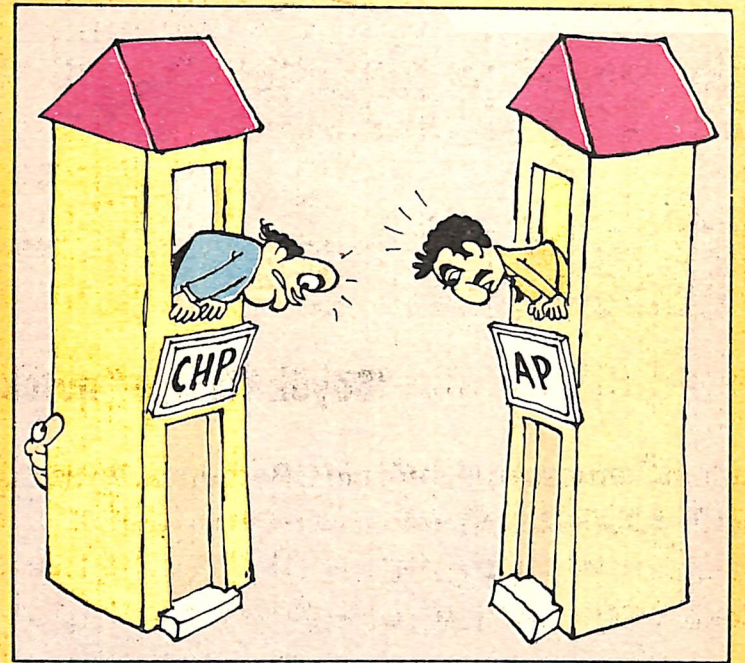

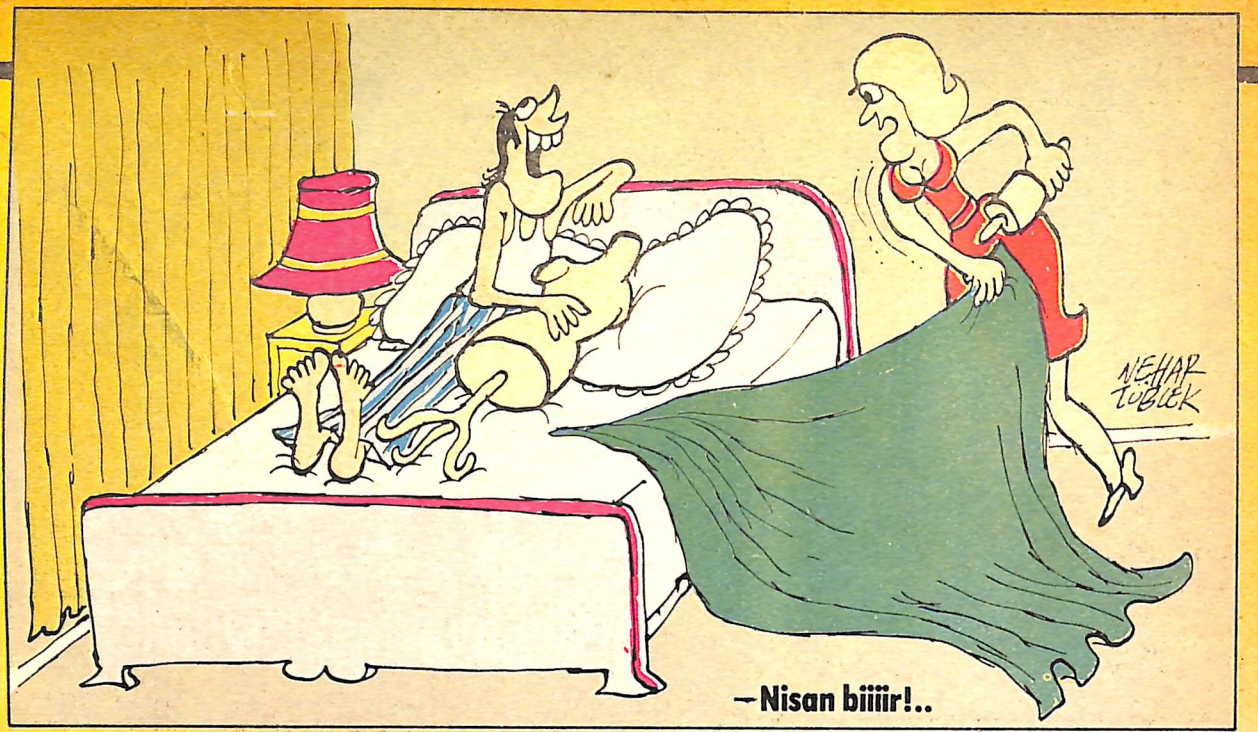
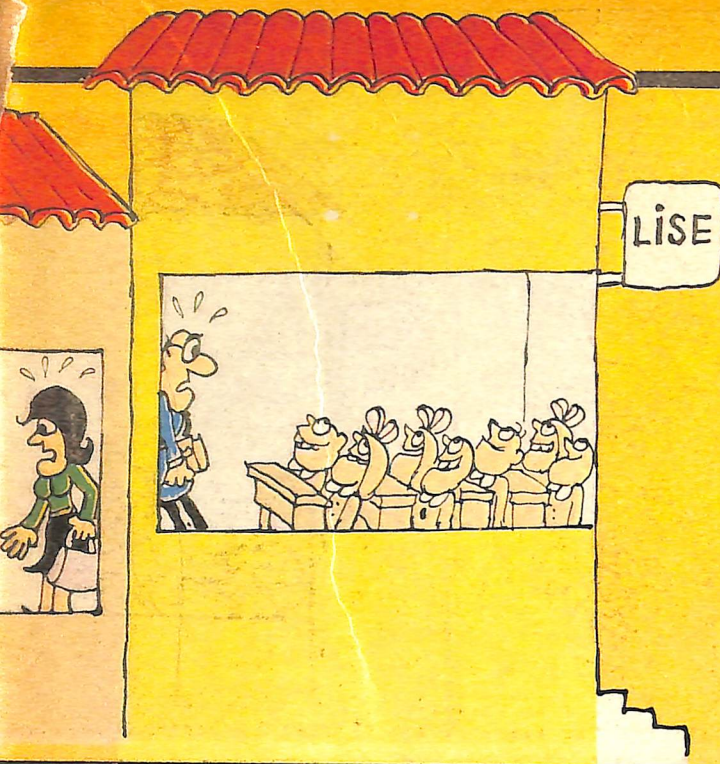
İLK OKUL

NEHAR
TÜBÜK

-Nisan biiiir !..

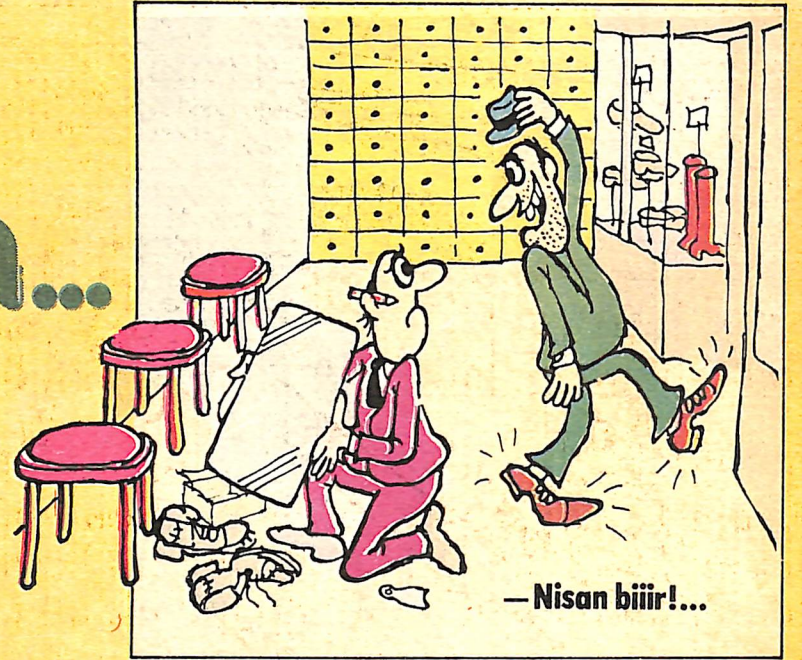

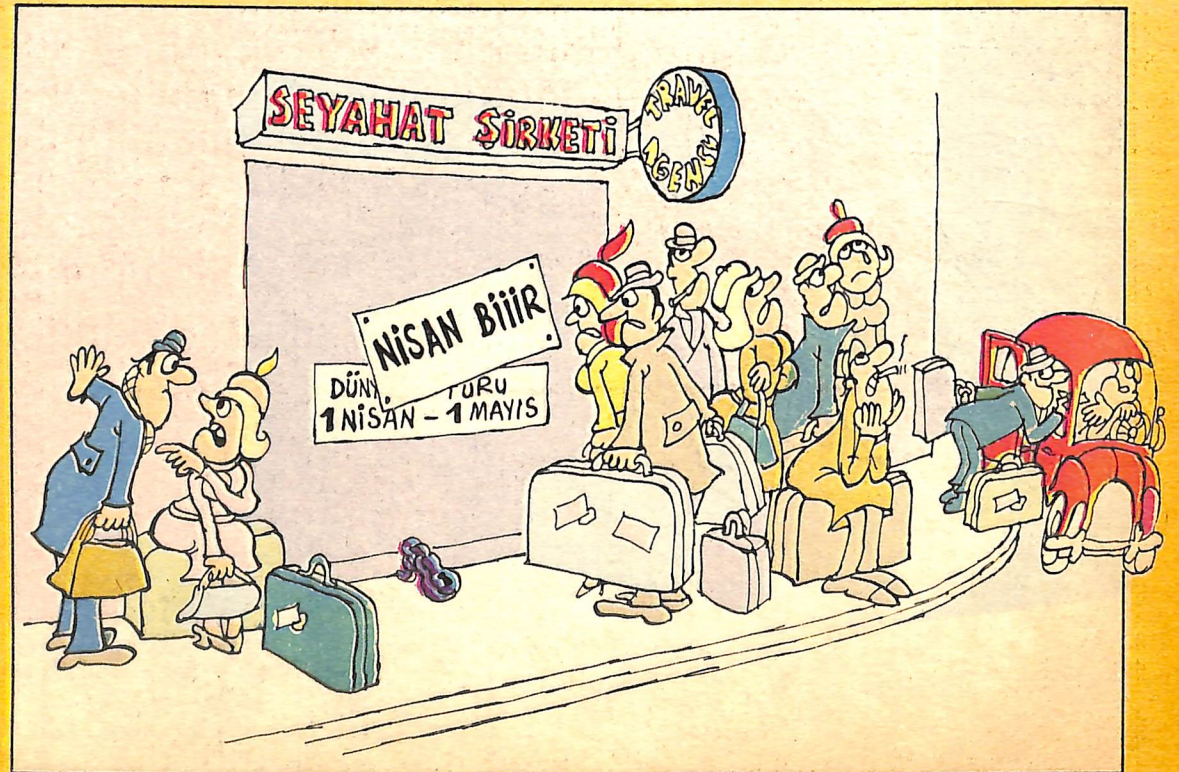
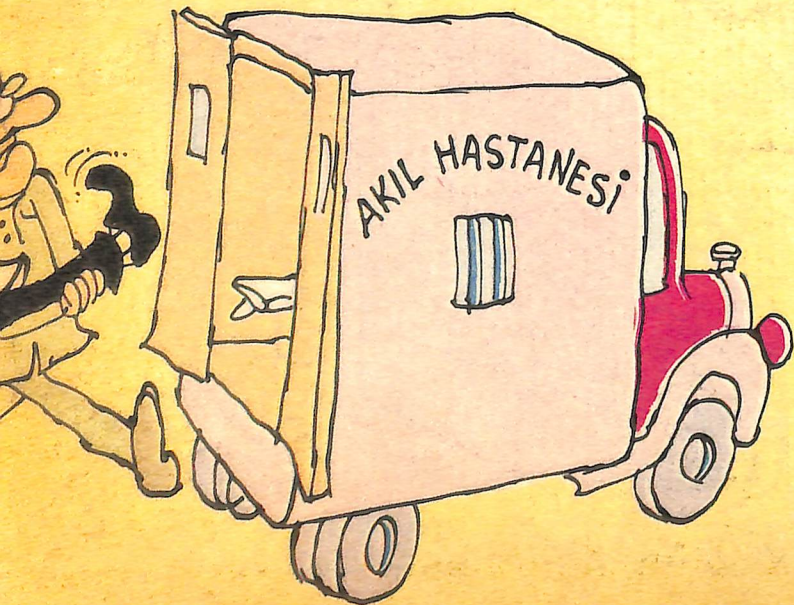
En uyanık insan da aldanır 1 NİSAN'da...

"Böyük Türkiye" nutukları dinliye dinliye...

Lüferi yiyemezsin, levreği hiç... Barbunya, en azından bir yüzlüğü götürür. Kalkanı, kırlangıcı, tekiri falan da bırak... Sen, bencileyin garip vatandaş. Ne vurguncuların adamısın, ne soyguncuların kiralığı... Senin yiyebileceğin tek balık, kuytu bir köşede Nisan balığı...

—Bırakın yahu! Vallahi bir nisan şakası yapmak istemiştım!..

BİR AZİZ NESİN'den HİKÂYE SİVİLCE

VAPURUN dip salonunda tek kişilik boş yer kalmıştı. Salonun kapısında bir adam durdu. Bakışlarıyla oturacak boş yer aradı. O boş yeri görünce, başka biri oturmadan kapmak için teleserek gitti. Paltosunu çıkarıp askıya astı. Oturdu. Solunda iki, karşısında bir kadın vardı. Kadınlar aralarında konuşuyorlardı. Üçü de güzeldi. Karşısında oturan, koyu kara saçlı esmer güzeliydi. Esmer güzeli kadının elleri yüzündeydi. Parmaklarıyla yüzünde bişey arıyormuş gibiydi. Elinin birini dinlendirmek için yüzünden indirirse, öbür elini yüzüne götürüp parmaklarını hiç durmadan çenesinde, yanaklarında, boynunda dolaştırıyor, biyandan da arkadaşlarıyla konuşmasını sürdürüyordu.

Esmer güzeli kadının, karşısında durmadan parmaklarını yüzünde gezdirip bişey araması, adamın sinirini bozdu. Gittikçe, daha çok sinirleniyordu. Başını da kadından çeviremiyordu; çünkü kadının parmaklarıyla yüzünde ne aradığını merak etmişti.

Kadın, parmaklarıyla yüzünde aradığı şeyi sonunda bulmuştu: Bir küçücük, küçümencik sivilce, ya da sivilce gibi bişey, sivilceye

benzer bir pürtük... Bu sivilce ya da sivilceye benzer şey üzerinde kadının parmakları sevinçli bir telaşa hiç durmamasıya oynamaya başladı. Kimileyin, beş parmağının ikisini birleştirip sivilceyi bu iki parmağı arasına alıyor, kimileyin sivilcesini parmaklarıyla ovuyor, okşuyor, arada bir de sikar gibi yapıyor ama sıkıyordu.

Kadın, sivilcesini, ya da sivilceye benzer şeyini o denli çok kurcaladı, karıştırdı, elledi ki, karşısında oturan adamın içi ezilmeye başladı. Adam da, elinde olmadan, parmaklarını sağ kaşıyla saçları arasında dolaştırmaya başladı. Alnının orasından, sanki o da kadın gibi bir sivilce bulacaktı. Adamın içi kazım kazım kazınmaya başladı. Bayılacak gibi oldu. Dişlerini sıkıp ayıh diye bir ses çıkararak titredi. Sivilcesiyle oynayan kadını görmemek için ordan kalksa, oturacak başka yer yoktu vapurda. Ayakta duramazdı, hem yorgundu, hem de hasta...

Kadın, alnının sağ kaşıyla saçları arasında bir yerdeki sivilceyle oynayıp durması iyice sinirini bozmuştu. İçinden:

"Çekin elinizi Hanımefendi..." demek geliyordu.

Ne hakkı vardı böyle demeye? Sivilce kadının kendi sivilcesiyle oynayan parmakları da kadının kendi elinin parmaklarıydı. Kendi parmaklarıyla kendi sivilcesini elleyip, parmaklayıp, okşayıp, ovup duruyordu ki, buna başkası karışamazdı. Karışmaya karışamazdı ama rica edebildi:

"Hanımefendi, rica ederim, yeter artık... Çekin elinizi lütfen!"

Ya kadın: "Size ne benim sivilcemden? Siz benim sivilceme ne karışıyor-sunuz?" dersel.

Salon kalabalıktı. Aralarındaki tartışmayı duyanlar, elbet

kadına hak vereceklerdi. Hiçkimse, başkasının kendi sivilcesiyle ve kendi parmaklarıyla oynamasına karışamazdı.

Evet, kadın sivilcesiyle oynamakta özgürdü ama, bu özgürlüğün bir sınırı yok muydu?

"Yani özgürüm diye, sivilcesiyle oynaya oynaya beni zıvanadan çıkarmaya ne hakkı var... Sivilcesiyle oynamakta özgürse, iyi ya, gitsin evine, kendikendine istediği kadar oynasın ister sivilcesiyle, ister başka şeyiyle. Ben ona karışmam. Ama karşımda, vapur salonunda? Olmaz!"

Ah vapur bir yanaşa da iskeleye, adam da vapurdan çıkıp, sivilcesiyle oynayan kadına bakmaktan kurtulsal.

Birden patlayıverdi adam:

"Çek ulan elini!"

İçinden böyle bağırmıştı. Çünkü, içinden yaptığı ricalara kadın aldırış etmeyince, adam da bütün terbiyesini, nezaketini biyana bırakıp yine içinden işte böyle bağırmak zorunda kalmıştı. Evet, içinden bağırmıştı ama, içinden bile olsa öyle yüksek bağırmıştı ki, içinden bağırdığını salondakiler duydu sanıp utançtan yüzü kızardı.

Kadının dikkatini çekmek için öksürdü, üstüste, hem de anlamlı öksürdü. Öksürüğüyle dikkatini çeker, kadını kendisine baktırabilirse, sivilcesini kurcalayan eline gözlerini dikip dik bakacaktı. O zaman anlardı elbet kadın. Küçüklüğünde annesi de kendisine böyle yapardı. O'nun beğenmeyeceği bişey yaparsa, üstüste sert sert öksüren annesinin gözlerini kırpmadan yaramazlık yapan ellerine baktığını görürdü. Yine de anlamazdan gelirse, o zaman annesi, "Ne ayıp!" anlamına, üst dişleriyle alt dudağını ısırdı.

Adam da sivilcesiyle oynayan kadına, elli beş yıl önce annesinin kendisine yaptığı gibi yapacaktı. Üstüste öksürüyordu ama, sivilcesiyle uğraşan, biyandan da öbür kadınlarla konuşan kadının öksürüğe aldırışı yoktu. Öylesine dikkati çekecek gibi öksürüyordu ki, salondaki yolcular bile tedirgin olup adama ters ters bakmaya başladılar. Hah, kadın baktı... Tam, adam, alt dudağını üst dişleriyle ısıracaktı ki, boş gözlerle bakan, ama baktığını görmeyen kadın, başını adamdan çevirdi.

"Yahu, çıldıracağım be, düpedüz çıldıracağım... Hanım, hanım, çek elini, çek!"

Böyle bağırdı ama, içinden bağırdı yine. İçinden de bağırsa, öyle yüksek bağırmıştı ki, O'na salondakiler içinden bağırdığını duymuşlar gibi geliyordu.

"Ama dayanamayacağım artık... Hanımefendi, çok rica ederim, desem mi?"

"Denilmez ki... Denilmez ama, nasıl oturulur böyle bir kadının karşısında?"

Başını başka yanlara çeviriyor, pencereden denize bakıyor, sonra yine kadına dönünce, O'nun sivilceyle uğraşmasını sürdürmekte olduğunu görüp bayılacak gibi oluyordu.

Adamın bitek kurtuluşu vardı: Kadının sivilcesini koparması.. Sivilcesini, ya da sivilceye benzer şeyini, ya da sivilce gibi olan o şeyi koparırsa kadın da rahata kavuşur, adam da kurtulurdu. Kopardıktan sonra kadın gerçekten erinçleşir miydi, yoksa alışık parmakları başka bir sivilce ya da sivilceye benzer bişey araştırmaya mı başlardı? Her nasıl olursa olsun, koparsın şu sivilcesini de....

"Müsaade eder misiniz Hanımefendi!"

İçinden kadına böyle söylemeyi geçiriyor. İçinden böyle söylemeyi geçirirken de kadına doğru eğilmiş ve iki elini kadının sivilcesine doğru birazcık uzatmıştı.

"Müsaade eder misiniz Hanımefendi, size yardım edeyim..."

Böyle diyecekti kadına.

"Size yardım edebilir miyim efendim... Ben gayet iyi sivilce sıkırım. İnanmayacaksınız ama, sivilce sıkmakta üstüme yoktur. Karımın sivilcelerini bile hep ben sıkıyordum. Hatta komşu kadınlar bile, Pazar günleri bizim eve, bana sivilcelerini sıkırtmaya gelirler. Hiç acıtmam Hanımefendi, duymazsınız bile... Mü-

SİK, SİK!...
SİK ULAN, SİK
SİK BE!...

saade buyrun... Göreceksiniz. Aaa, ne zahmeti canım... Hiç zahmet olur muymuş!... Ne demek... Rica ederim. Ne olacakmış, elim aşınmaz ya... Vapur yolcuları arasında bu kadarcık da dayanışma olmaz mı artık... Değil mi ki, aynı vapurun yolcusu-yuz, birbirimize yardım etmeliyiz... Değil mi ya... Bugün ben sizin sivilcenizi sıkırım, yarın da sözgelişi, siz benimkini... İnsanlık ölmedi ya..."

Kadına böyle söylemeyi içinden geçirirken, kadın da parmaklarıyla sivilcesini öyle didik didik didikliyordu ki adam birdenbire patlayıverdi:

"Çek elini be! Çek dedim sana, çek!"

Neye yarar ki, içinden yalvarmaları gibi, içinden haykırmaları-mı, bağırmalarını da kadına duyuramıyordu.

"Kopar, kopar şunu be!"

Bu kez çok yüksek haykırmıştı, ama yine içinden...

Vapur iskeleye yanaşmak üzereydi. Salondaki yolcular çıkışa hazırlanıyorlardı. Kimisi gazetesini katlıyor, kimisi çantasını topluyor, kimisi paltosunu giyiyordu. Nerdeyse salondan çıkacaklardı.

Adam kalktı. Sinirden titreyen eliyle askıdan paltosunu aldı, giydi. Hâlâ parmaklarıyla sivilcesini didikleyen kadından bakışlarını alamıyordu.

Adam yine içinden sesini çıkabildiğince haykırdı:

"Sık ulan sık! Sık sivilcenizi, sık be!"

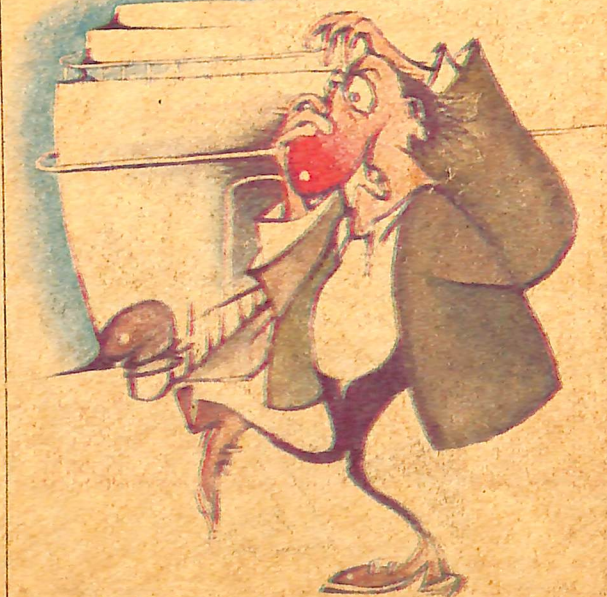
İşte böyle bağırdıken dudaklarını yanlara açıp dişlerini sıkmış, yüz kasları gerilmişti.

Salondan çıkmaya hazırlanan yolcular, altmış yaşlarında gösteren bu kerli ferli adama şaşkınlıkla baktılar. Adam, neden kendisine böyle baktıklarına bir anlam veremedi. O içinden bağırmıştı. Oysa bu kez adamın haykırışını herkes duymuştu. Çünkü içinden bağırdığını sanarak, kendini tutamayıp gerçekten haykırmıştı:

"Sık ulan! Sık şu sivilcenizi be! Sık artık, sık!"

Yolcu kalabalığına karışan adam vapurdan inmişti, dudakları kıpırdayıp duruyordu:

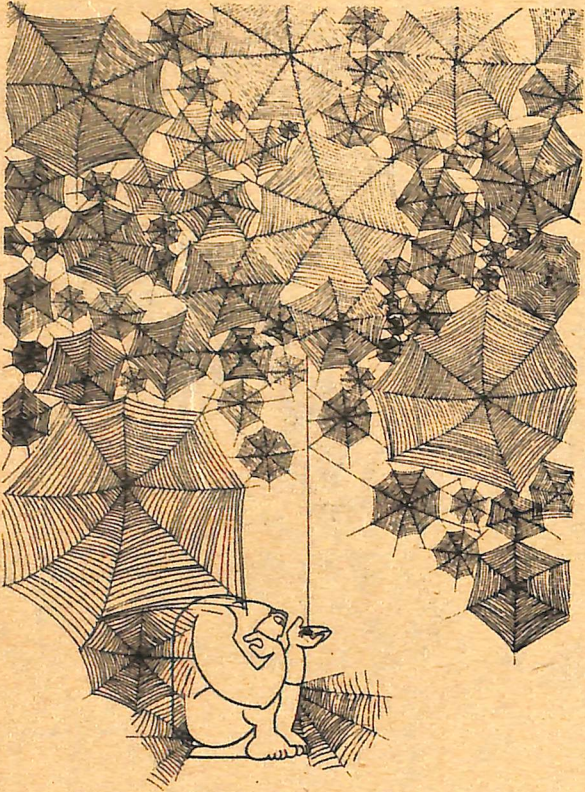
"Sık, sık! Sık ulan sivilcenizi, sık be!...."

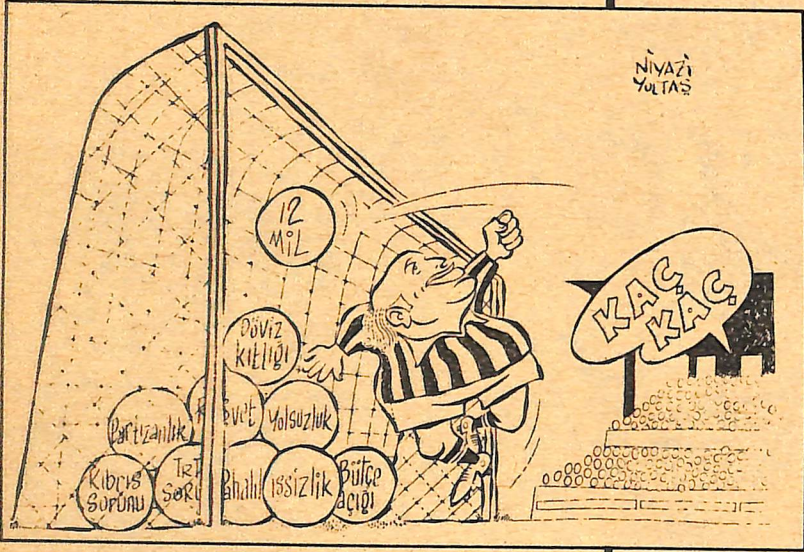
En ince yerinden...

Kırılmış rekorlar

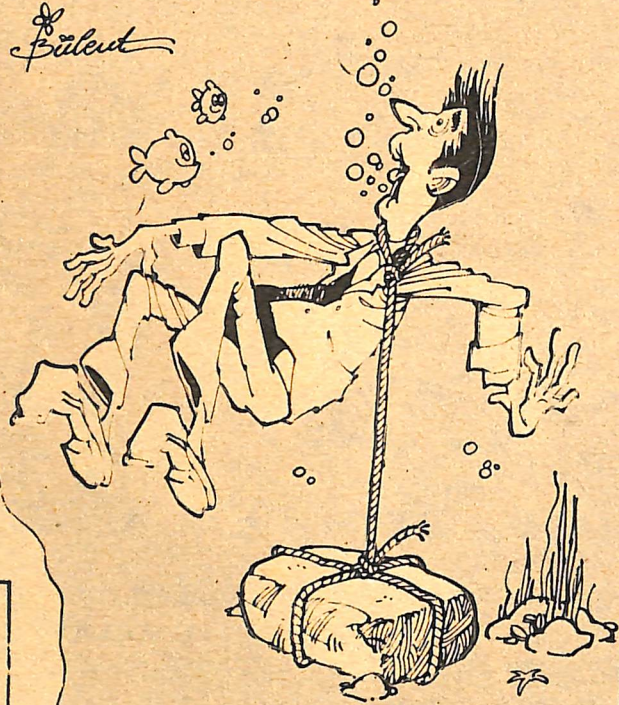
Aynı masada
otuz sene
oturma
rekoru

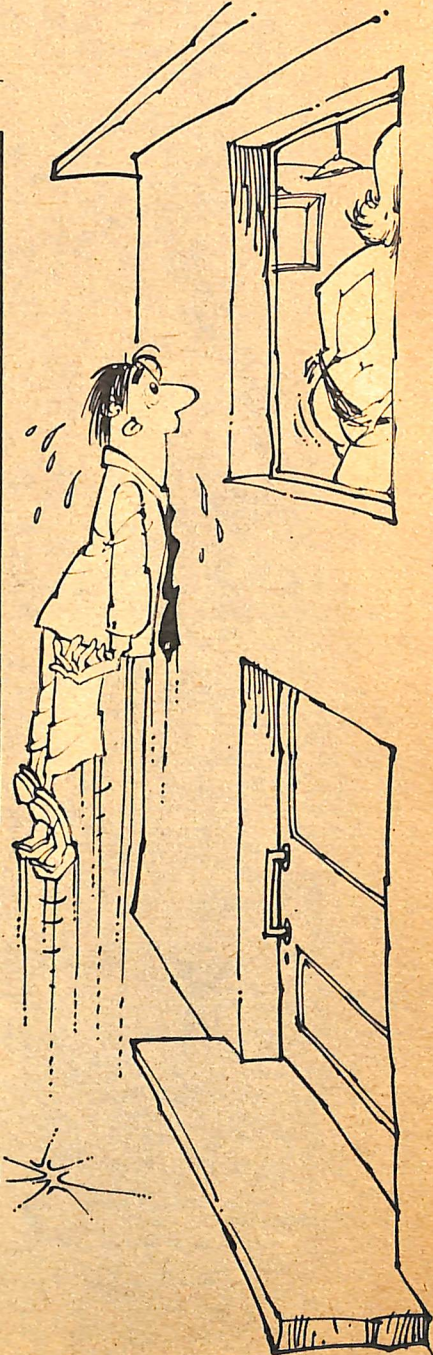
1974

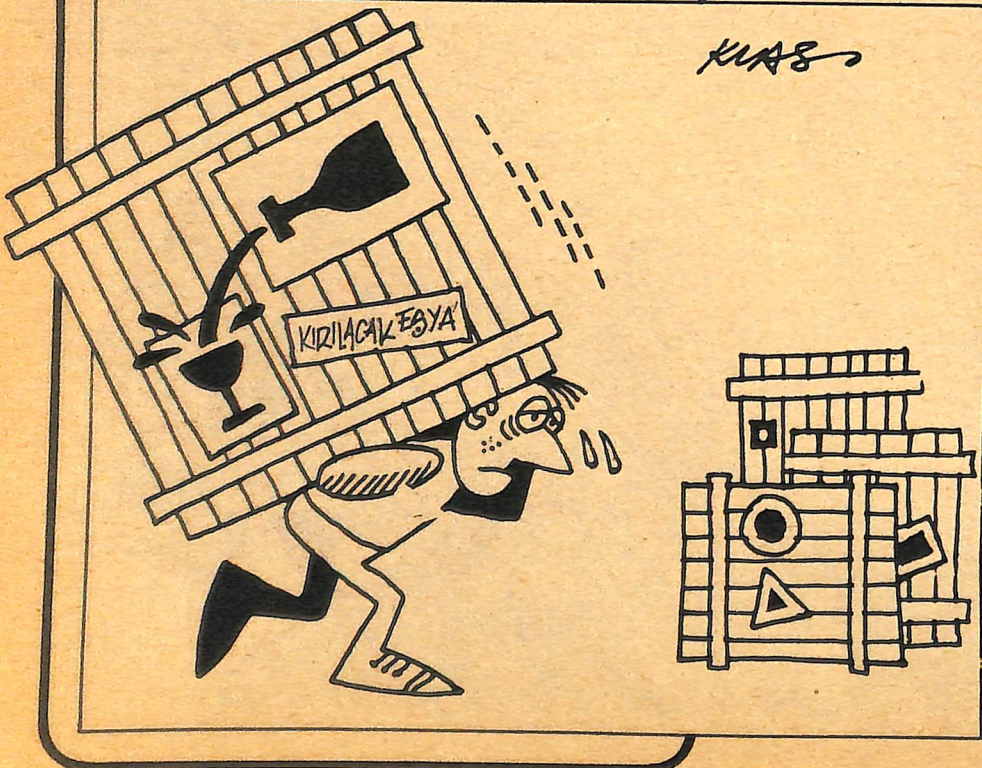
NİVAZİ
YULTAŞ

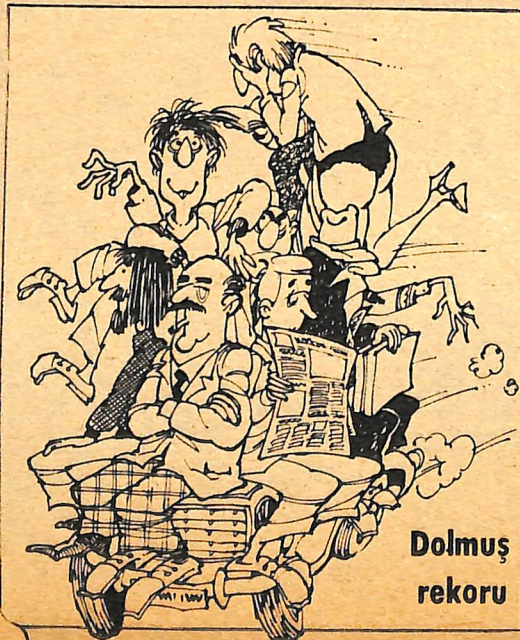
Deniz altında su içme rekoru

Zıplama rekoru

KLAS

Dolmuş
rekoru

PETROÇARLI

SİMDİYE dek Türkiye'ye Kart-rayt'ları, Sihirbaz Toni Bleck'i, Columbo'yu, Sementa'yı, Bay Steed'i getirdik de Petroçarli'yi mi getiremiyeceğiz dedik.. Ve tuttuk, sonunda bu ünlü avukatı da ülkemize getiriverdik.

Yazan: Kandemir KONDUK

Cizen: Bülent DUZGİT

Aslında, garibanların avukatı Petroçarli'yi bir mektup getirtmişti Türkiye'ye...

HEY!.. BAKAR MISINIZ !.. BİR ADRES SORACAKTİM...

BASLATMA ADRESİNE KARDEŞİM !.. ÇEK ŞU ARABANI ORADAN... YASAK YAZIYOR, GÖR-MÜYÖR MÜSÜN ?..

PARK ETMEK YASAK HA ?!! PEKİ, ORADAKİ BİR SÜRÜ ARABA NASIL DURUYOR ?!!

UZATMA ONLAR ÖZEL KİŞİLERİN ÖZEL ARABALARI! ONLARA YASAK YOK !..

VAY ANASINI !.. NEYSE, SEN ŞU ADRESİ SÖYLE DE GİDEYİM !..

RAFET CEMAL... BAYIRTEPE... TENEKE MAHALLE... ÇAMUR SOKAK... TAMAM, BİLDİM... BİZİM MAHALLENİN ÜST TARAFI... GEL, TARİF EDEYİM...

GERÇEKTEN İLGİNÇ BİR ÜLKEDEYİM !..

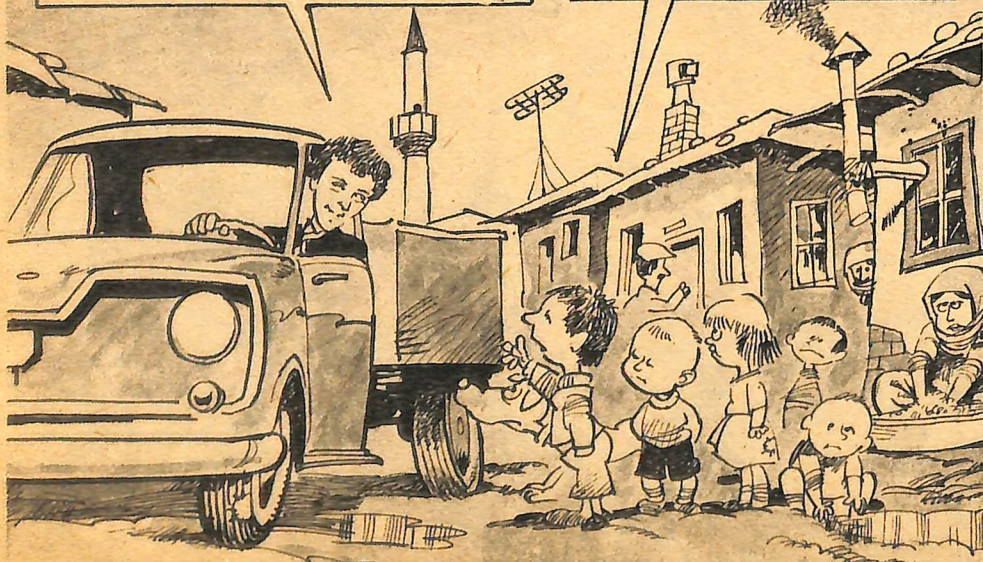
AZ SONRA...

ÇOCUKLAR, RAFET CEMAL BEY'İN EVİNİ BİLİYOR MÜSÜNZ ?..

BİLİYORUZ PETROÇARLI BEY AMCA, GEL GÖTÜRELİM !..

İŞTE BURASI...

BURASI HA !.. İSMİ BİZİM ÜLKEDE BİLE DUYULAN BİR SANATÇI BURADA OTURUYOR HA !..

serbest

HERKESE BİR HAK

kürsü

söz hakkı, çizgi hakkı, resim hakkı...

Hazırlayan: BİZİM HAKKI

[Bu sayfa, sizin sayfanızdır. Karikatürlerinizi, esprili fotoğraflarınızı ve fıkralarınızı bekliyoruz.]

TUVALETİN YOLU

DELİKANLI sevgiliyle açık hava tiyatrosuna gitmişti. Birinci perdenin bitiminde kızdan izin aldı ve görevlilerden birine tuvaletin yolunu sordu.

Adam:

- Doğru gidin, dedi. Sonra sola sapın, biraz daha gittiniz mi, sağdaki ilk kapıdan girin.

Delikanlı bir kaç dakika sonra yerine döndü. Kıza:

- İkinci perde başladı mı hayatım? diye sordu.

Kız kırılarak:

- Bunu bana ne soruyorsun? dedi. Sen de oynuyordun!...

PSİKOLOG

SORU: Psikolog kimdir?
Cevap: Salona nefis bir kadın girerken erkekleri inceleyen adamdır!...

ZOR İŞ

BİRİNCİ Dünya Savaşı'nda Almanya'ya karşı Fransa'nın önemli bir bölümünü savunmakla görevli general Sarrahl, yaşlı olmasına rağmen harbin en belâh bir devresinde genç bir kadınla evlenmişti.

Haberi alan Başbakan Clémenceau:

- Şu işe bak, dedi. Şimdi iki cephede birden savaşmak zorunda kalacak!...

KARTPOSTAL

OTELİN kat hizmetçisi kadınıla erkek, ayırtıkları odaya götürdükten sonra:

- Beyefendi bir şey emrederler mi? diye sordu.

- Teşekkür ederim evladım. Herhangi bir arzum yok. Ya değerli eşiniz?

Adam bir an durdu:

- İyi söyledin, dedi. Bana bir kartpostal getir!...

ÖLÜLERE SAYGI

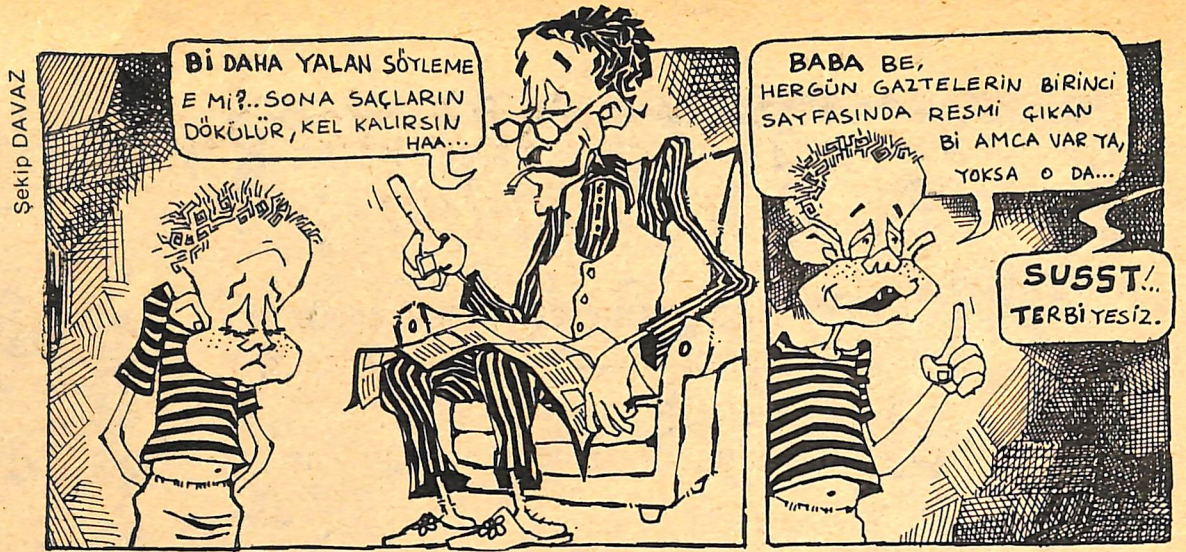
ÜNLÜ İngiliz oyuncusu Sassmore, aynı zamanda çok gılsan bir adamdı. Bir gün sahnede oyun gereği yatıp öldü. Dışarı taşınması için çok uğraşan öbür aktörler bu ağır gövdeyi kaldıramıyorlardı.

O sırada ikinci balkondan bir ses yükseldi:

- Defedin şu koca domuzu dışarıya!

Sassmore bu sözler üzerine doğruldu ve öbür dünyadan gelircesine derin bir sesle konuştu:

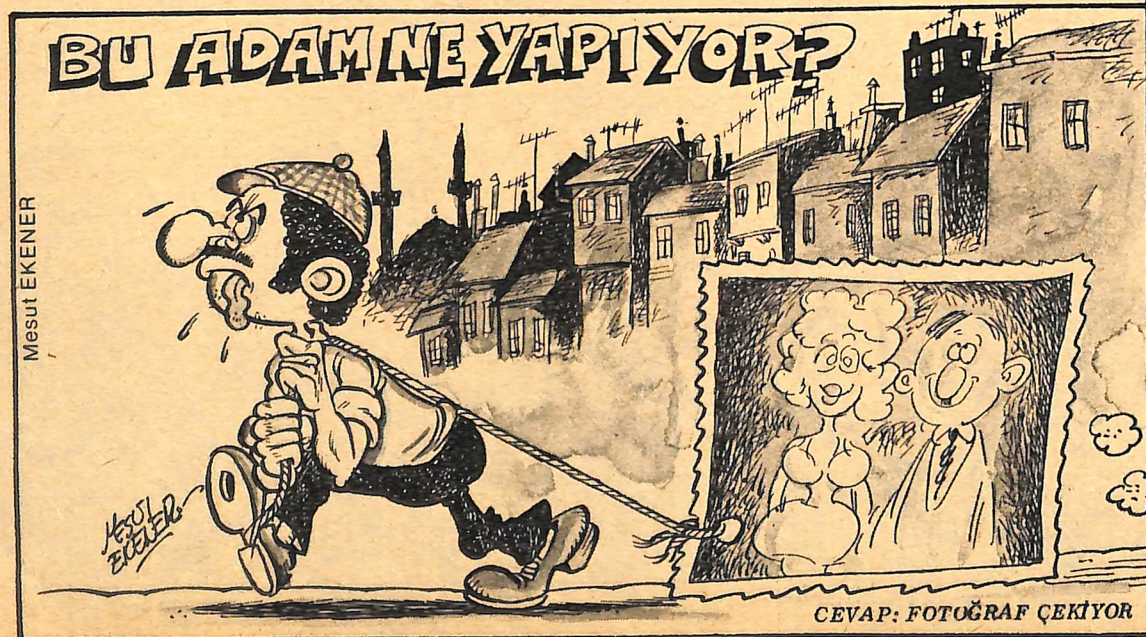
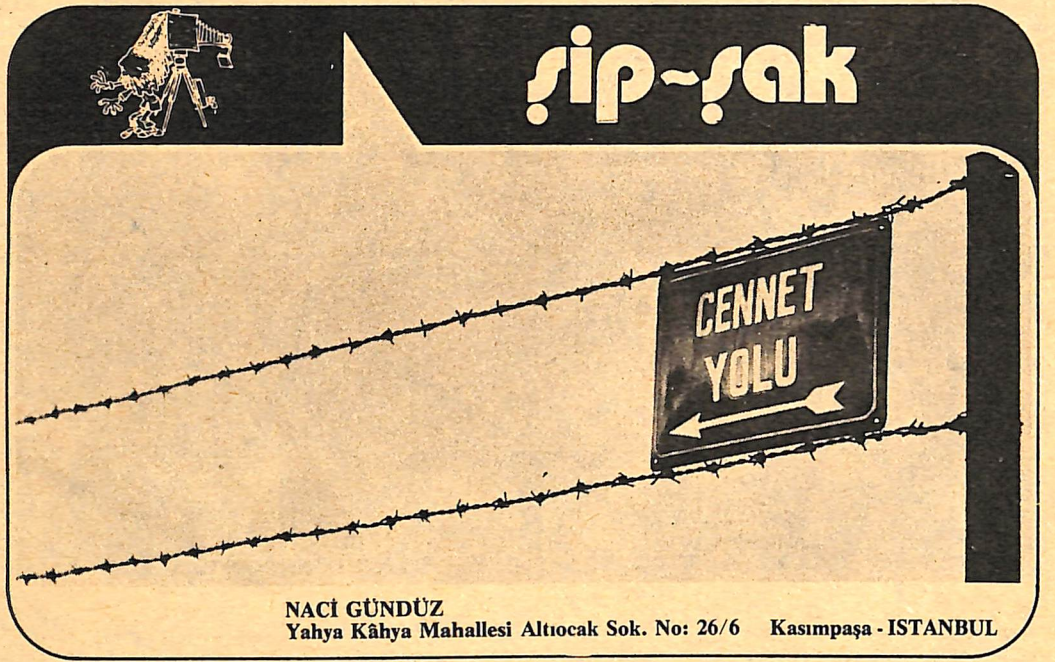
- Baylar, ölülere saygı duyalım!...

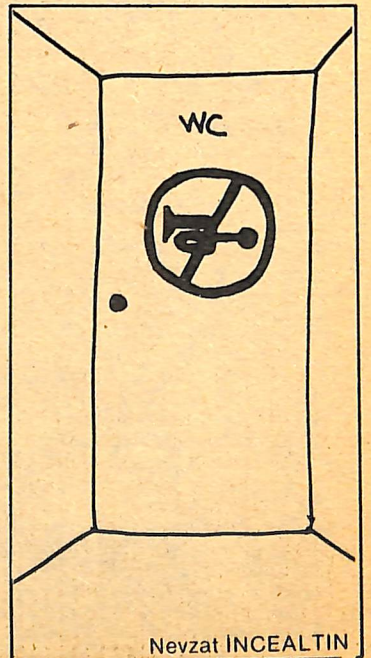
Mehmet TÜRKELİ

Hayrettin TUNCER

Mesut EKENER

Nevzat İNCEALTIN

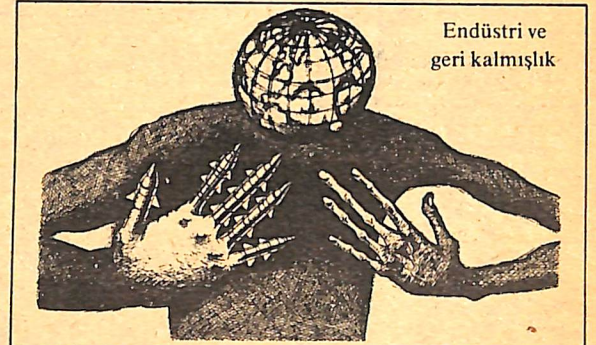
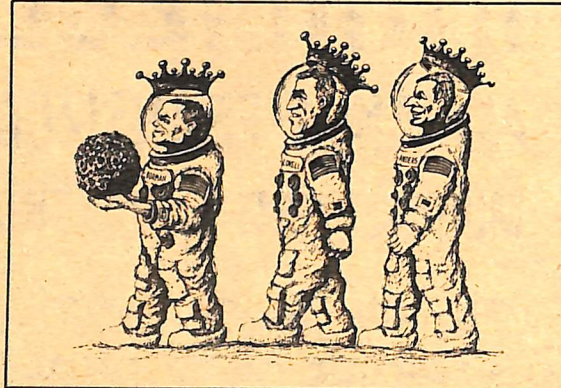
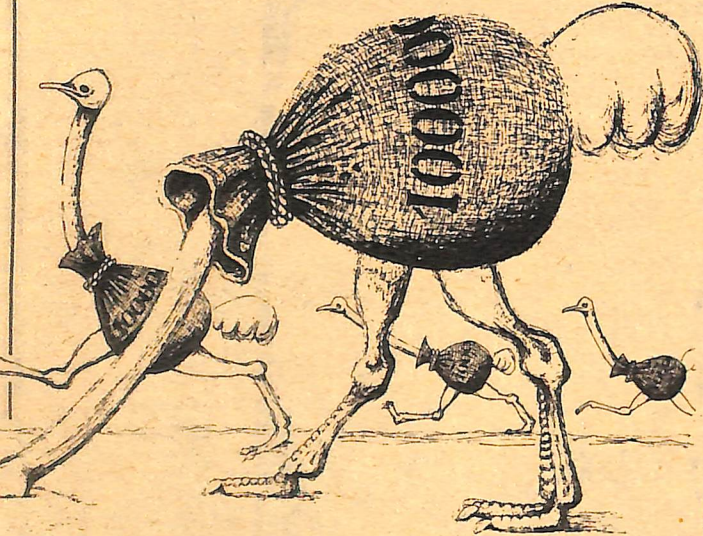
Bir konuk çizerin fırçasından

Her hafta bu sayfa, ünlü Türk ve dünya karikatürcülerine ayrılacak, sırası geldikçe **Çarşaf** çizerleri de okurlarımıza tanıtılacaktır

Tim

1919 yılında Polonya'da doğdu. Esas adı Louis Mittelberg olan sanatçı 1938 yılında mimarı öğrenimi yapmak için Paris'e geldi. Karikatüre olan aşırı tutkusu yüzünden mimarı öğrenimini yarım bırakarak "TIM" takma adıyla karikatürler çizmeye başladı.

Halen "L'EXPRESS" dergisinde eserleri yayımlanan sanatçı dünyanın en ünlü siyasi karikatürcülerinden biridir. Geçen yıl Karikatürcüler Derneğinin düzenlediği Nasreddin Hoca Karikatür Yarışmasında birinciliği kazanan TIM, ülkemize gelerek bir de sergi açmıştır.

Gönderdiğiniz okul anılarından...

Cetin ALTAN'ın seçtikleri

"KUDEYHİ KUBERE"

KUBERE" bilekle dirsek arasındaki iki kemikten incisinin Osmanlıca adı. Bu kemiğin dirsekte kol kemiği ile birleştiği eklem yeri çukurdur ve ayaklı kadeh görünümündedir. Bu nedenle eski tip dilindeki Arapça adı: "Kudeyhi kubere"dir. Bizim öğrenci olduğumuz yıllarda böyle ağdalı Arapça deyimler kullanılırdı. Biz de bunların hepsini tek tek ezberledik. Evet, "Kudeyhi kubere"... "Kudeyhi" yukarıdaki açıklamadan da anlaşılacağı gibi Arapçada "Küçük kadeh" yahut "Kadehçih" demek... Sınıfta hepimizin takıldığı safca bir arkadaş var, lakabı Keloğlan... Öldükçe şaşşal, bir hayli de palavra, ama sevimli...

Dersler kesilmiş, sınavlar başlamış.

Herkesin koltuğunun altında cilt kitap, gözler kan çanağına dönmüş, bir korku, bir heyecan içinde dolaşır duruyoruz fakültede.

O gün anatomi sınavına girecektik.

Önce Keloğlan girdi. Biz kapıda merakla bekliyoruz, profesörlerle doçentlerin Keloğlan'a ne sorduğunu öğrenmek için...

Derken Keloğlan, alı al moru mor çıktı sınavdan. Hemen çevresini aldı.

Hep birden sormaya başladık:

-Ne sordular?

-Bildin mi?

-Nasıl geçti?

Keloğlan:

-Ulan dine ne yandığının, diyor. Hani şu "Kubere" var ya, tepesindeki çukurun adı aklıma gelmedi.

-Peki ne yaptın?

-Neyseki Mahir Hoca halime acıdı, yardım etmek istedi, bir ipucu verdi.

-Aman iyi iyi, demek yardım ediyorlar...

-Ulan durun patlamayın, ipucu verdi ama ben yine berbat ettim bir çuval inciri...

-Nasıl berbat ettin?

-Mahir Hoca "Oğlum, evlâdım hani şöyle... içmek için... küçük bir cam kap vardır, hatırlasana onun adı..." dedi.

-Tamam yahu, fevkalâde... Doğrusu iyi şansın varmış Keloğlan.

Keloğlan:

-Bırak yahu ne şansı, dedi. Bir türlü "Kudeyhi" gelmedi dilimin ucuna. Bir süre düşündükten sonra boş bulunup "Sürahi" dedim, "Sürahi-i kubere"...

Herkes:

-Yuh ulan Keloğlan, o kadarlık küçük şeye nasıl sürahi dersin, diye bağırmağa başladı.

Keloğlan:

-O heyecanla, dedi, şükredin ki darıncana demedim...

Dr. Hayri AYGEN
Şehit Ersan Cad. 30/6
Çankaya - ANKARA

ELHAK DOĞRU

LİSE bir'de coğrafya dersindeydik. Hocamız bir gün ders anlatır, bir gün öğrencileri sözlüye kaldırırdı. Yalnız sözlüye kaldırdığı zaman tuhaf bir adeti vardı, sorduğu sorunun cevabını hemen şıp diye isterdi. Ve azıcık düşünmeye kalktı mı hemen basardı sıfırı.

O nedenle de hepimiz çok korkardık sözlüye kalkmaktan.

Şayet soruyu tahtaya kaldırdığı öğrenci bilemezse bu kez sınıfa döner, aynı soruyu gözüne kestirdiğine sorar ve ona da not atardı.

Sözlülerde hepimiz ateş üstünde otururduk.

O gün yine sözlü yapıyordu coğrafyacı. Not defterini açtı ve önce Cemal'i tahtaya çekerek:

-Çöl iklimi nasıl bir iklimdir, dedi. Cemal alel acele bir şeyler anlattı. Ancak geceyle gündüz arasındaki büyük ısı farkını söylemeyi unutmuştu.

Hoca hızla sınıfa döndü ve kopyacılığıyla ünlü Şinasi'ye:

-Sen söyle bakalım, dedi, geceyle gündüz arasında ne fark vardır?

Şinasi heyecandan kızarmış, nefes nefese, hiç beklemeden:

-Geceler karanlıktır, gündüzler aydınlık, dedi.

Hasan ÇAPKIN
Haydarpaşa Lisesi 5 Fen A. No. 2008
Kadıköy - İSTANBUL

NE YİR?..

ARADAN on üç, on dört yıl geçmesine rağmen her anımsadığımda güldüğüm bir anım var:

Lise ikinci sınıftayız. Her yıl olduğu gibi o yıl da okula yeni yeni bir takım hocalar tayin edilmiş. Bunlardan biri de biyoloji hocası.

Hemen çocuklar "Ayı" lakabını taktılar hocaya.

Günler, günlerle birlikte dersler de süratle akıp geçiyor.

Biyolojidekonular geldi geldi et ve ot yiye hayvanlara dayandı.

Hocamız bunları bilimsel olarak birtakım kategorilere ayırıyor, anlatıyor, bu arada önüne gelene de bağırıp çağırıyor, kendince bazı cezalar veriyor.

Bu arada, derse ilgiyi artırmak için olacak, özellikle iki yıllıklerden

birini ayağa kaldırıp, kendine özgü şivesiyle yavaş yavaş soruyor:

-Söyle bahim çucum, geyun ni yir?

-Ot yer hocam.

-Aferim.

Dersi anlatmaya devam ediyor. İlgi azalır gibi olunca yine azgınlardan birini kaldırıp soruyor:

-Sen söyle goçum, gaplan ni yir?

-Et yer efendim.

-Tamam.

Ve bir süre ders anlatma. Ve yine artan gürültülerle hocanın sınıfı taran gözleri. Tam gözüne kestirdiği birini kaldırmak üzereyken Piç Ferit parmağını havaya kaldırıyor ve hocanın ağzını açmasına meydan vermeden bağırmağa başlıyor:

-Hocamm... Bir şey soracağım hocam...

Biyoloji hocası Piç Ferit'e dikeyer bakışlarını:

-Galk söyle...

Piç Ferit masum bir sesle soruyor:

-Hocam ayı ne yer?

Sınıfta sağdan soldan "Hık"lar, "Gık"lar yükseliyor.

Hoca "Ayı mı" deyip bir iç geçirirdikten sonra, önce yumuşak bir sesle:

-Et yir, diyor. Sonra daha bozuk bir sesle devam ediyor:

-Ot yir... Ve avaz avaz bağırmağa başlıyor:

-Bir de bok yir, itoğlütler...

Halûk HANCI
Şinasi Efendi Sok. Yusuf
Tanyaş Apt. No. 7. D.2
Moda-İSTANBUL

BÜTÜN DÜNYA VE TÜRK MİLLÎ
EĞİTİMİNİN UYGULADIĞI YÖNTEM

FONO

mektupla öğretim metodu ile
evinizde kendi kendinize

İNGİLİZCE

ALMANCA-FRANSIZCA

MUHASEBE-STENO-DAKTİLO

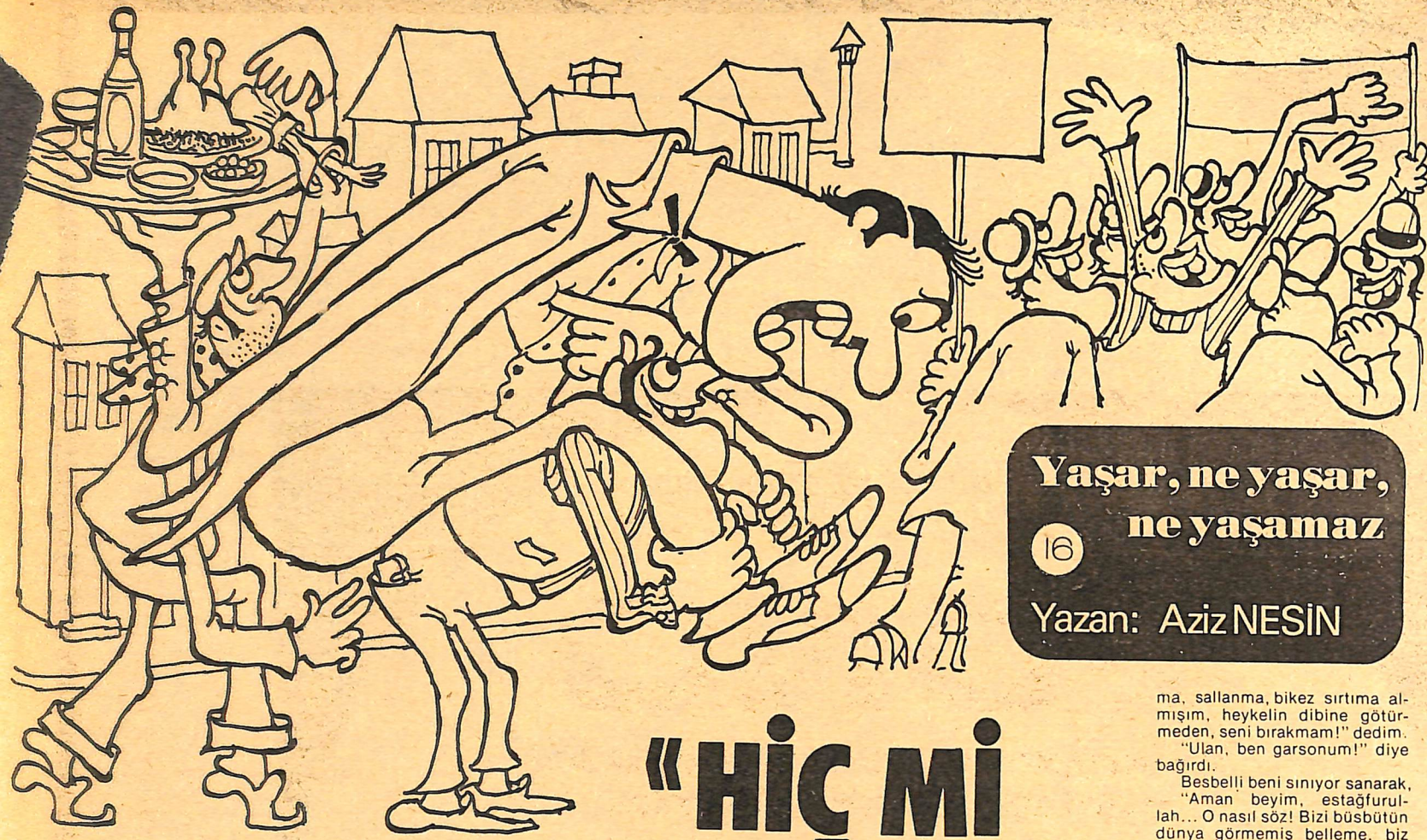
öğrenip, daha kazançlı, daha
mutlu yarınlar hazırlayabilirsiniz.

ÜCRETSİZ İZAHLI BROŞÜRÜMÜZÜ İSTEYİNİZ

FONO mektupla öğretim kurumu
halâşkârgazi cad. no. 207 osmanbey
istanbul tel: 48 41 14 - 48 41 15 - 48 41 16

f

ar
5385

Yaşar, ne yaşar, ne yaşamaz

16

Yazan: Aziz NESİN

«Hiç mi

GARSON GÖRMEDİK?..»

«Kimden ne parası alacaksın ağbi?» dedi Yaşar. "Herkes bir yana sıvışmış, gitmiş. Parti kapısı duvar...Bırak sen parayı, dönüş için tren bileti bile alamadım. Bir kaç kuruş kazanayım derken, o kalabalıkta bir de cebimden cüzdanımı aşırılmışlar..."

dan belli... Ayakkabıları pırıl pırıl parlıyor bir, giysisi koyu kara ve pantolonu tığ gibi ütülü, gömleği kaskatı ve apak, bir de kara kelek oturtmuş ak gömleğinin yakasına, üstelik kasmı kasım da kasılıyor. Belli ki büyüklerimizden biri. Adam, benim iki boyumda ve üç ağırlığımda var. Siz bendeki şu avanaklığa bakın yahu, bu adam trenden inen büyüklerimizden biri olsaydı, hiç yakalayıp sırta almazlar mıydı, hiç bana bırakırlar mıydı, diye düşündüğüm yok... Kimmiş bu iri adam arkadaşlar, bildiniz mi? Bu adam, istasyon lokantasının şef garsonuymuş. Lokantanın önüne çıkmış da gelen büyüklerimizi seyredermiş uzaktan... Ben ne bilirim O'nun garson olduğunu. Tıpkı büyüklerimizin kılıfına bürünmüş. Ben o zamana dek o kılıfta hiç garson görmüş değilim. İnsan öyle giyindikten sonra garsonluk eder mi hiç... De ki herif vali, de ki en azından kaymakam kılıfında... Neyse, ben, ya Allah bismillah diyerek, bunun bacaklarının arasından dalmamla, o koca herifi ensemim üzerine oturttum. Allah artık acımış da bana öyle bir kuvvet vermiş ki, ben göze gireceğim sevinciyle o koca herifi ensemim üstüne tüy

gibi kaldırdım. Bkaç kişi birden bana yardıma koşarlarsa da, "Açılın ulan alçaklar, ben kendim taşıyorum..." diyerek bunları kovdum. Çünkü kovmasam, sırtımdan büyük adamı kapıp kendileri sırtlayacaklar, ben de açığa kalacağım. Herifin, büyük adam olmayıp garson olduğunu bilmiyorum ki... Bilsem, yere savururum. Herifin ağırlığı bişey değil, ensemde adam gibi otursa, ne kadar ağır olsa gene taşıyacağım lakin, "Bırak ulan beni!... İndir aşağı ulan!" diye bağırarak çırpınıyor.

O istediği kadar çırpınsın, ben bizez büyük adamı ele geçirmişim, alana dek götürüp de heykelin önüne gelmeden sırtımdan indirir miyim hiç... Niyetim büyük adamı, Atatürk efendimizin heykelinin ayakları dibine yıkmak. Gelgelelim rahat durmuyor ki... Durmadığı da neyse de, boyuna sövüyor. Hava çok sıcak olduğundan zırlı zırlı terliyorum. Önceleri hafif gelen o koca herif, ben yürüdükçe ağırlaştı da ağırlaştı; ben diye-yim bir ton, sen de on ton... Her adım attıkça herif ağırlaşıyor. Debelenil duruyor ensemim üstünde... Baktim olacağı yok, "Efendi, hiç boşuna ırgalan-

ma, sallanma, bizez sırtıma almışım, heykelin dibine götürmedim, seni bırakmam!" dedim. "Ulan, ben garsonum!" diye bağırıldı. Besbelli beni sınıyor sanarak, "Aman beyim, estağfurullah... O nasıl söz! Bizi büsbütün dünya görmemiş belleme, biz hiç mi garson görmedik..." dedim.

O gene, "Garsonum ulan, garson..." diye yirtiniyor.

"Ne haddine garson öyle senin gibi giyine beyim..." dedim. Bu kez ağzını da bozmaya başladı:

"Eşşoğlueşşek, ben senin bildiğin piyazcı çağı garsonlardan değilim, gar lokantasının şef garsonuyum..." "Estağfurullah... Siz beni sınıyorsunuz beyim."

Bu kez çok daha ağır sövünce, erkekliğime yediremedim, benim de tepem attı,

"Bak, garson olduğuna beni inandırmaszın ya... Garson da olsun, seni bırakmam, heykelin dibine dek seni taşıyacağım ki, partiden taşıma parasını alayım..." dedim.

O koca herif baktı ki, elimden kurtuluşu yok, artık debelenmeyi, çırpınmayı bırakıp sırtıma yandıldı. Neden mi sırtımdan atlattı? Atlayamaz da ondan... Herif öyle şiş göbek ve hantal ki, öyle atlatacak zıplayacak gibi değil, ensemde aşağı düşse, her yerleri kırılacak, ondan korkuyor.

Koca herifi sırtımdan indirmedim ya, pişman oldum; çünkü ağırlığı bastıkça bastı, ağırlaştıkça ağırlaştı. Üstelik, dün öğleyin yediğim bitek simitler durduğumdan, açlıktan bacaklarım titriyor. Yahu, şunu sırtımdan alacak bir müslüman evladı yok mu, diye sağıma soluma bakınıyorsam da, hepsi koşup geçmişler, ben en geride kalmışım. Ahlaya puhlaya bunu alana

getirdim, tam heykelin dibine vardım ki, orda ayağım mı sürçtü, yoksa biri çelme mi taktı arkadan, yoksa açlıktan gücüm mü tükendi, her nasıl olduysa oldu, bilemedim, boylu boyunca yere kapaklandım. Üstümdeki ağırlıkla birlikte, Atatürk efendimizin önünde secdeye varmış gibi yıkıldım kaldım.

Yaşar Yaşamaz susmuştu. Koğuşta bir süre O'nun konuşmasını beklediler. Yaşar'dan ses çıkmayınca, biri,

«Paradan ne haber, parayı aldın mı?» diye sordu.

Yaşar,

«Kimden ne parası alacaksın arkadaş dedi, herkes bir yana savuşmuş gitmiş. Parti kapısı duvar. Neyse, ben arkasını bırakmadım, o partici başkanı buldum.

"Seni arayıp duruyorum." dedim. "Paramı almaya geldim." dedim.

Davut Bey denilen düzü ya-nındaydı

"Sen tekbaşına taşımadın ki, iki kişi birlikte taşıdınız..." demesin mi!

"Ne iki kişisi... Bir başıma taşıdım koca büyüğümü... Yalnız, sırtıma alırken, büyüğümün arkasından biri kucaklayıp sırtıma binmesine yardımçı oldu. Ona tek başına taşıdım mı denir..."

O zaman o Davut Bey alçağı, "Haa, anladım... Alanın ortasına gelince sırtından yere fırlatıp atan işte bu!" dedi.

"Töbe atmadım başkanım." dedim. "vallah üstümdeki kendiliğinden atladi. Namussuzun biri de arkamdan çelme takınca ben de düştüm."

Bu kez o partici, "Nerden belli senin taşıdığın? Her taşıdım diyene para mı dağıtacağız?" demez mi!

Neyse ki, ordan başka biri beni tanıyıp gülmeye başladı. Herif kıkır kıkır güler. Partici başkanla o Davut Bey,

"Ne gülüyorsun yahu?" diye sordukça adam büsbütün gülüyor. Sonunda güle güle,

"Evet, bu sırtında taşıdın, ben de tanıdım... Ama gar lokantasının şef garsonunu zorla sırtına alıp taşıdı." dedi.

Bunun üzerine hepsi kahkahayı basıp, yanlış adam taşıdım diye beni koğdular. Az kaldı ki, bir de sopa çekeceklerdi.

Koğuşta hep birden, -Haydaaaa! çektiler. Bir hükümlü,

-Demek parayı alamadın? dedi.

Yaşar,

-Sen parayı bırak, dedi, dönüş için tren bileti bile alamadım. İstasyona döndüm, biletle alacağım sözde... Para çıkarmak için elimi cebime attım ki evyah!

-Ne olmuş?

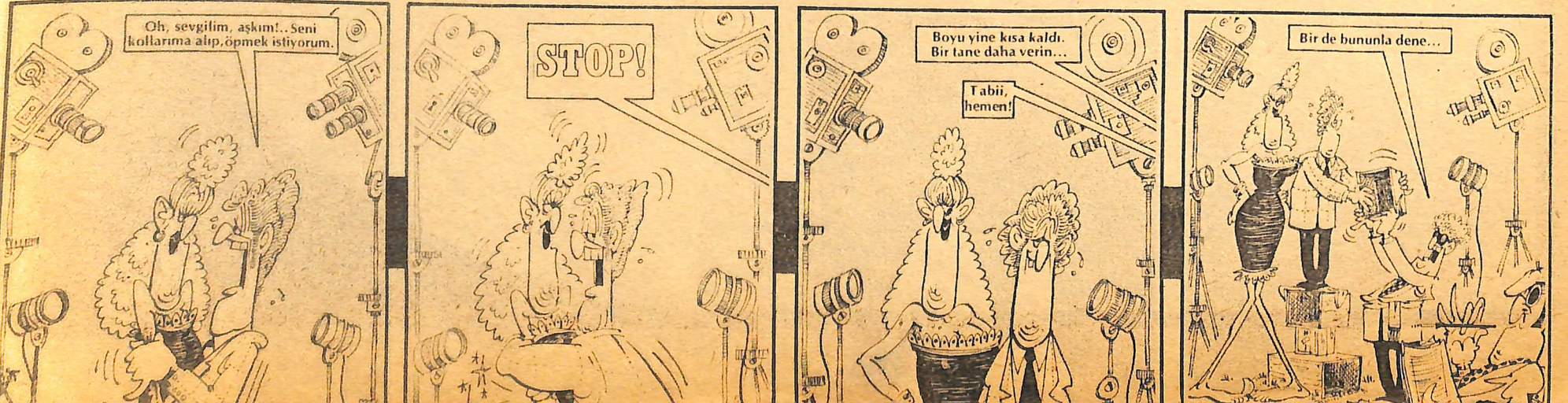
-Ne olacak, olan olmuş... Ben o ağır herifi sırtımda taşıyıp da birkaç kuruş para kazanırım, göze girerim de belki nüfuskâğıdımı da çıkarırlar diye, kana tere bulanırken cüzdanımı aşırılmışlar

Gelecek Hafta:

"PEKİ, VER KİMLİĞİNİ
TUTANAK YAZALIM"

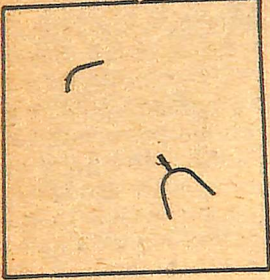
Olmadı, baştan!..

Çizen:
DON MARTİN

"Az gelişmiş anahtar 14" ü en iyi tamamlayan
5 okuyucumuz 100'er lira armağan kazandı lar.

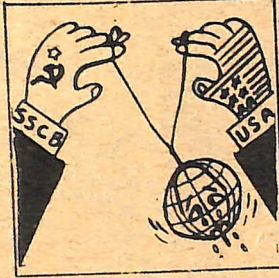
Kazanan okuyucularımızın
isimlerini ve tırettikleri
şekilleri yayınlıyoruz:

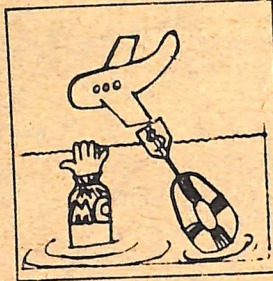
ANAHTAR ŞEKİL

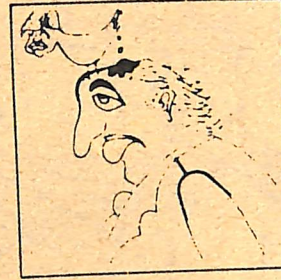
Hasan BAHÇECİ
Kazım Pasajı
Kat: 1 No: 13
Söke - AYDIN

Hasan TURAN
Pendik Burnu Çiğdem
Sokak No: 31/3
Pendik - İSTANBUL

Ahmet ÜNAL
Zafer Mah. Muradiye
Sok. Albak Apt. No: 36
SAMSUN

H. Halim MÜFTÜOĞLU
Cumhuriyet Bulv.
No: 60/701 - İZMİR

Ayhan KARAYAKICI
Denizli Lisesi
Felsefe Öğretmeni
DENİZLİ

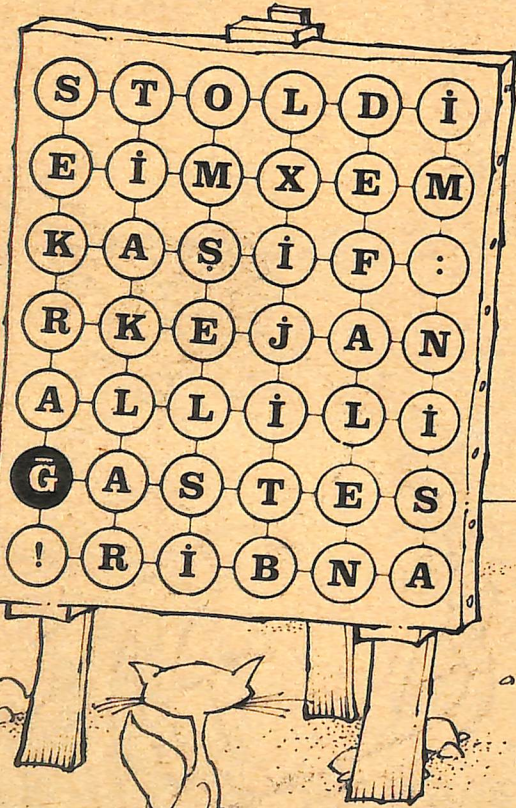

Bilmece bildirmece, eksik şekli bitirmece

KARELİ bulmaca... "7 Yanlışı Bulma" bilmeçesi.
Eş şekiller bulmacası... Bütün bunlar, artık
klasikleşmiş bilmece türleridir. ÇARŞAF ise 16 sayı-
dır bu köşede, okurlarına çok daha değişik bir örnek
sunmaktadır.

BİR ŞİFREMİZ VAR

Ama bu şifreyi nasıl çözeceksiniz? Size bu konuda pek yardımcı olamayacağız.
Vereceğimiz, dört ipucundan ibarettir:
Bulacağınız 8 kelimelik bir cümledir. 2) Başlangıç harfi siyah daire içindeki
(G) olacaktır. 3) Kelimeler, harflerin yatay ve dikey bir çizgi doğrultusunda
birbirini izlemesi sonucunda oluşacak, çarpaz sapmalar yapılmayacaktır. 4) Her
harf sadece bir defa kullanılacaktır.

Amacı, bir "Az Ge-
lişmiş Anahtar" dan
hareketle, yeni şekil-
ler oluşturmak, deęi-
şik ve anlamlı resim-
ler türetmek olan bir
bilmece...

Şimdi siz de say-
fanın altındaki kupon
üzerinde gördüğünüz
"Az Gelişmiş Anah-
tar"ı geliştirebilirsi-
niz. Şekli tamamladıktan sonra isim,
soyadı ve açık adres
bölümlerini doldurup
kuponu keserek, bir
hafta içinde bize yol-
layınız.

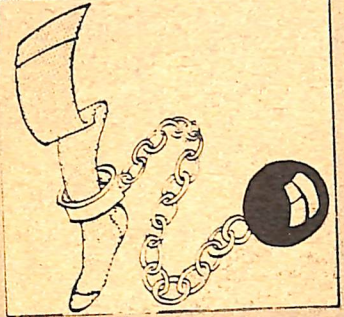
DIKKAT:

- En başarılı şekli
çizen 5 okuyucumuz
100'er lira ikramiyeye
hak kazanacaklardır.
- İkramiye kaza-
nanların isimleri, iki
sayı sonra yayınlan-
acaktır.
- Türetilen şekil-
lerin, mutlaka kupon
üzerine ve "Anahtar
şekli" belli olacak bi-
çimde ince siyah, ya
da kırmızı tükenmez
kalemle çizilmesi ge-
rekmemektedir.

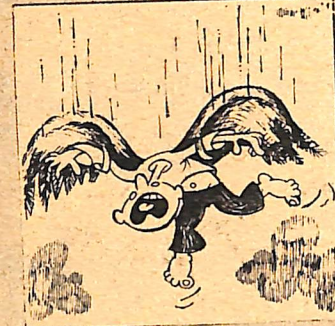
Adres:

"Az Gelişmiş A-
nahtar 16" Çarşaf Der-
gisi, Mollafenari Sok.
No: 30-32 Çağaloğlu-
İSTANBUL

NEDİR
nedir?
nedir

1) Bu nasıl bir çorap?..

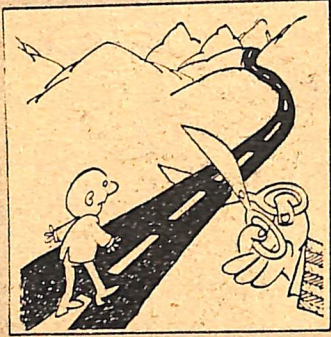
2) Bu adam niçin düşüyor?..

4) Bu adam nereli?..

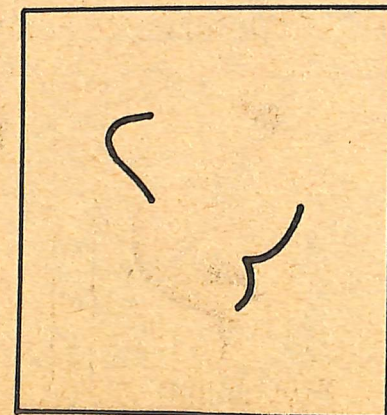
BER x 2
= ?

3) Çarpım işleminin cevabı ne?...

5) Adama ne yapıyorlar?...

CEVAPLAR: 1) Kacmaz çorap... 2) Hava boşluğuna düşüğü için... 3) Berber...
4) "Eğridir"!!... 5) Yolunu keşiyorlar...

Çarşaf

İKRAMİYELİ
BİLMECE KUPONU

AZ GELİŞMİŞ
ANAHTAR

16

Adı, Soyadı:

Adresi:

Çarşaf

Haftalık
Mizah Dergisi

YIL: 1 SAYI: 16

Sahibi: EROL SIMAVI

Genel Müdür:
Nezih DEMİRKENT

Genel Yayın Müdürü:
Çetin EMEÇ

Sorumlu Müdür:
Semih BALCIOĞLU

Basıldığı yer: Hürriyet Ofset
Matbaacılık ve
Gazetecilik A.Ş.

Adres: Çağaloğlu,
Mollafenari Sok.
No: 30-32
İSTANBUL

Telefon: 28 68 75

Emel Sayın gümrükten burun kacırdı...

EMEL HANIM,
LÜTFEN DURUN..
NEDİR BU SEKSEN BEŞ
BURUN ?..

D ARBUKACISININ "Abla, son günlerde senin burnun büyüdü galiba!.." demesine çok içeren ve bu yüzden taa Avrupalara giderek, burnunu restore ettirmek isteyen ünlü ses sanatçımız Sayın Emel Sayın, kendine pek de uygun bir burun biçimi bulamadığı için, burnundan soluyarak yurda dönmüştür. Prenses Anne'nin burnunu istisla eden ve genç Prenses'e, tulumba tatlısı gibi nefis bir burun yerleştiren Profesörle bile görüşen sarışın sanatçı, gezisi sırasında çeşit çeşit sahne giysilerine rastladığı halde, ne yazık ki, kendisine gösterilen kataloglarda dilediği gibi bir burun çeşidi peyleyememiştir. Bu

yüzden, "Yurda dönünce uzun uzun inceler ve en güzelini seçerim, sonra da aynısından yüzüme yerleştiririm" diyerek aldığı 85 tane plastik burun modeli ile uçaktan inen sanatçı, bavulundaki burunlardan birinin hapşurması ile gümrükçülerin ilgisini çekmiştir. Bunun üzerine derhal şarkıcının bavulunu açan memurlar, burunlarla burunburuna gelmişler ve mevzuata göre yurda 75'ten fazla burun sokmak yasak olduğu için 85 burun getiren Emel Sayın'ın burnundan getirmişlerdir..

Öte yandan burnu kafa dağında bir sanatçı olmadığı bilinen güzel sesli şarkıcının, nasıl bir burna kavuşacağı konusuna herkes burnunu soktuğu için, şu günlerde kimse burnunun ucunu görememektedir.

Bir takım çevreler ise "Emel Sayın'ın burnu hiç bilem büyük değil. Ohooo...Piyasada Emel Sayın'dan BURNU BÜYÜKLER o kadar çok ki!.." demekte ve Ege sorunundan daha büyük bir önem taşıyan bu konuya yeterince çözüm getirmektedir..

Yazan:
Kandemir
KONDUK

Cizen:
Bülent
DÜZGİT

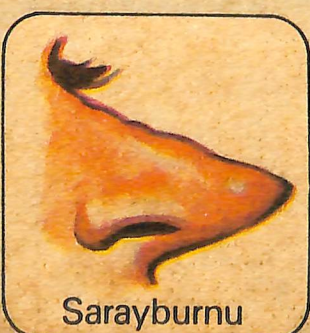
"Bizim neyimiz eksik" diyerek, isyan eden üç burun...

Kireçburnu

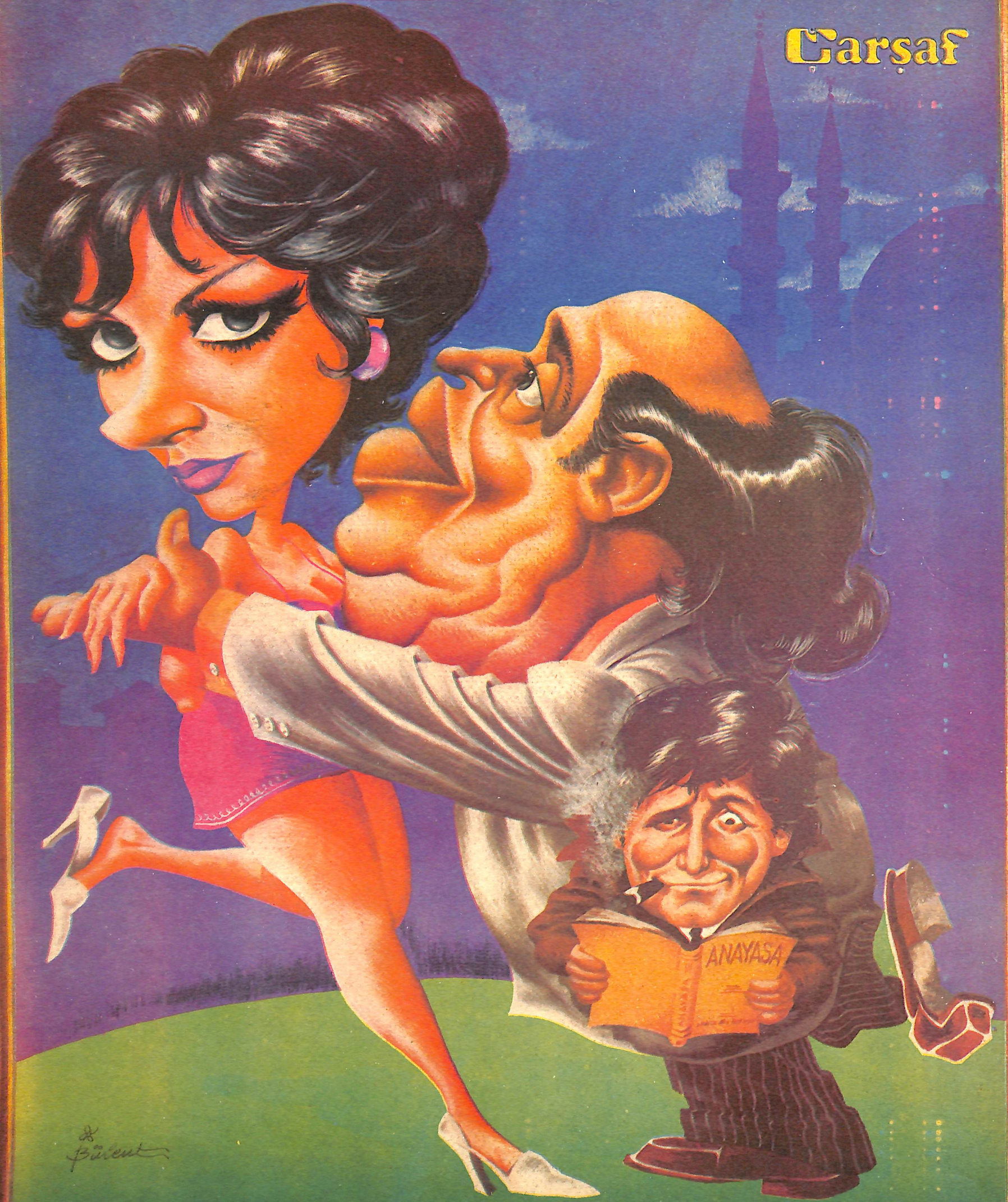

Zeytinburnu

Sarayburnu

Carsaf

Gelmedi ne Gina, ne Columbo... Demirel'in içinde kaldı "İSTANBUL'DA SON TANGO"